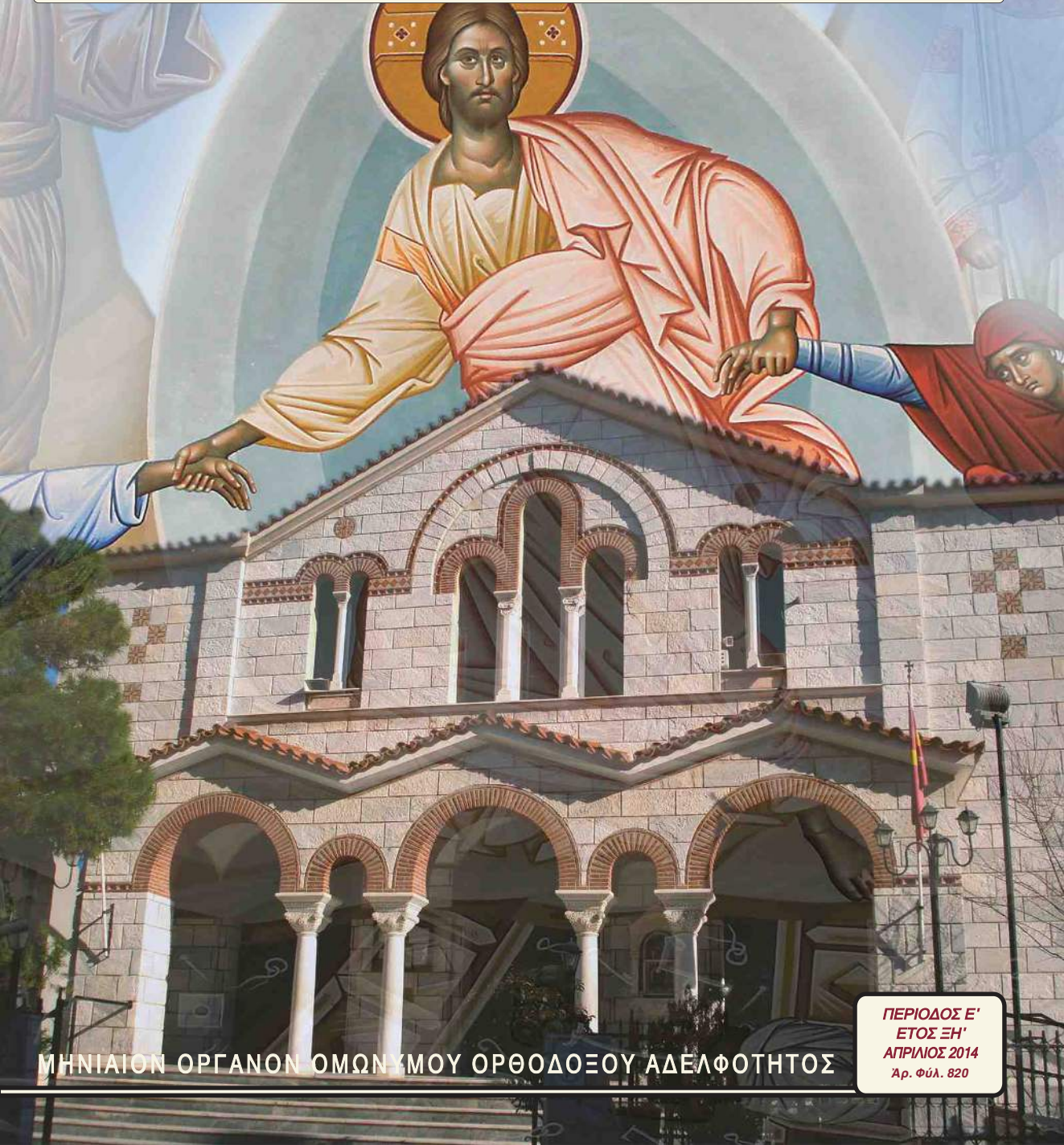

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΞΗ΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014
Ἀρ. Φύλ. 820

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

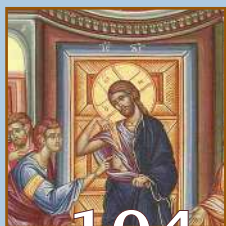
τεῦχος 820, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014

Περιεχόμενα

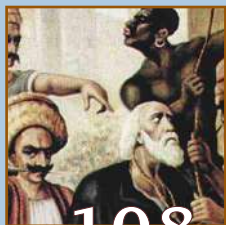
100

Ἀνάστασης φῶς.....	99
Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς Ἀναστάσεως	100
Τό Πάθος καί ἡ Ἀνάσταση στή ζωή μας.....	102
Μεῖνον μεθ' ἡμῶν (ποίημα)	103
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	104

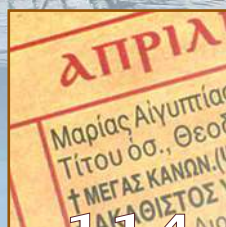
104

Ἡ χριστιανική πίστη ὡς βίωμα	106
«Μή λησμονεῖτε τό σχοινί, παιδιά, τοῦ Πατριάρχη» ...	108
«Πάρε τό μολύβι σου καί δῶσ' μου τό χρυσάφι!»	110
Συζητώντας τά γεγονότα.....	112
Ὑπαρξιακό θέμα οἱ γιορτές	114
Ἐξωτερικοί καί ἐσωτερικοί πειρασμοί (Β')	116

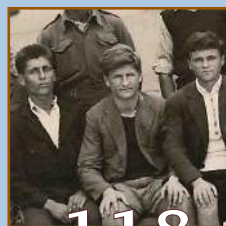

108

Μεγάλος κι ἀπό μικρός	118
«Τέχνη τεχνῶν», Στεργίου Ν. Σάκκου.....	120
«Ἀνακαινισθῆσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου»	122
Ἡ σιωπή τοῦ Ἰησοῦ.....	123
Μαζί στόν Γολγοθᾶ (διήγημα)	124
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	126

114

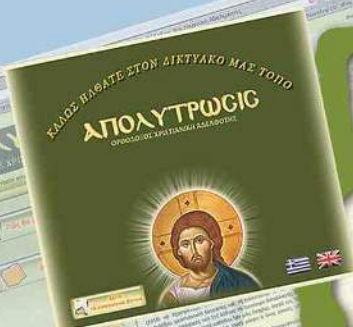

118

122

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαρρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἀνάστασης φῶς

Χριστός Ἀνέστη! Στόν μήνα πού διανύουμε ἀλλά καί σ' ὅλο τό φάσμα τοῦ χρόνου αὐτός ὁ χαιρετισμός, φίλοι ἀναγνώστες, ἀντηχεῖ ὡς μήνυμα ζωῆς, χαρᾶς καί ἐλπίδας. Εἶναι μία ἀνταύγεια φωτός, πού ἀπό τόν ἄδειο τάφο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καταυγάζει τήν ἀνθρωπότητα, συγκλονίζει τήν καρδιά τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί τῆς μεταγγίζει δύναμη ζωῆς, χαρά, φῶς. Σ' αὐτό τό πανηγύρι τοῦ φωτός μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας τό βράδυ τῆς Ἀνάστασης μέ τόν ὑπέροχο ὕμνο-προτροπή: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός»!

Φῶς πού δέν σβήνει ποτέ εἶναι ὁ Κύριός μας, «ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης». Κι εἶναι σ' ἀλήθεια μυστήριο θαυμαστό πῶς ὁ Δημιουργός τοῦ παντός, ἐκεῖνος πού δημιούργησε τό φῶς (βλ. Γέ 1,3) ἔρχεται ὁ ἴδιος στόν κόσμο καί διαλέγει νά συστηθεῖ ὡς φῶς: «Εγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω 8, 12)! Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας φωτίζει καί ζωογονεῖ τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν ἀγία ζωή του. Τή φωτίζει μέ τήν τέλεια διδασκαλία του, τό εὐαγγέλιο, πού φωτίζει καί ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἄγνοια, ἀπό τίς προλήψεις καί δεισιδαιμονίες καί τόν ἀνεβάζει στήν ἀγιότητα. Τέλος, φωτίζει τόν κόσμο ὁ Χριστός μέ τήν ἀνάστασή του. Καθώς προβάλλει ἀπό τόν τάφο λαμπρός καί ζωογόνος πλημμυρίζει μέ φῶς τόν οὐρανό καί τή γῆ καί τά καταχθόνια.

Εἶναι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ μοναδικό καί ἀναγκαῖο γιά τόν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς καί γιά μᾶς σήμερα. Ἄς κοι-

πάζουμε ὡς «φωτισμένοι». Ἄς καυχώμαστε ὅτι «δίνουμε τά φῶτα» μας στούς ἄλλους. Τά δικά μας φῶτα, ὅπως τῆς γνώσης, τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνολογίας, τῆς φιλοσοφίας κ.τ.ό., εἶναι φτωχά καί ἀδύναμα νά λύσουν τά ὑπαρξιακά καί μεταφυσικά προβλήματα μας, νά φωτίσουν τό μνῆμα, τήν πέραν τοῦ τάφου πραγματικότητα. Τό διαπιστώνουμε καθημερινά καί, σέ ὥρες εἰλικρινοῦς αὐτοσυνηδησίας, τό ὁμολογοῦμε ὅτι μᾶς ἐκφράζουν ἄριστα οἱ στίχοι τοῦ γερμανοῦ ποιητῆ Γκαῖτε: «Ἰδού ἐγώ μέ τόσα φῶτα τυφλός, τυφλός ὅπως καί πρῶτα». Μόνο τό φῶς τοῦ Χριστοῦ λύνει οὐσιαστικά τά προβλήματα, φωτίζει τά πάντα.

Ἄν σήμερα ὁ κόσμος μας παραπαίει στό σκοτάδι, εἶναι διότι τοῦ λείπει «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» (Ἰω 1,9), ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτό ἡ κοινωνία σαπίζει καί διαλύεται, ἡ οἰκογένεια χάνει τήν ἀποστολή της, ὁ ἄνθρωπος καταντᾷ τραγικός. Κι ὅμως ὁ Χριστός ἐπιμένει νά μᾶς καλεῖ καί μᾶς προσκαλεῖ, γιά νά μᾶς προσφέρει τό δικό του φῶς. Πῶς παίρνουμε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ; Ὅταν δώσουμε κι ἐμεῖς τόν ἑαυτό μας στόν Χριστό. Τί καταπληκτική συναλλαγή! Ὁ Θεός δίνει στόν ἄνθρωπο τόν ἑαυτό του καί ζητᾷ ὡς ἀντάλλαγμα τίς ἁμαρτίες καί τίς ἀδυναμίες του. Νά τό ὕψος καί τό βάθος, τό πλάτος καί τό μήκος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ! Μακάρι νά τήν ἀξιοποιήσουμε, γιά νά ζοῦμε παντοτινά στό φῶς καί στή χαρά τῆς Ἀνάστασης!

Ἀ.

Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς Ἀναστάσεως

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ
νά συναναστηθεῖ
μέ τόν Χριστό
ἀπορρίπτει
τὴν ζωὴ
τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι, ὅπως τονίζει σαφέστατα ἡ ἀγία Γραφή, τὸ θεμέλιο τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἄν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τότε εἶναι ὄντως ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς δικῆς μας ἀνάστασης. Ἄν ὅμως ἡ ἀνάστασί του εἶναι μῦθος καὶ θρύλος, τότε ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος εὐθέως, χωρὶς περιστροφές, ἡ πίστις μας εἶναι μάταιη, δέν ἔχει ἀντίκρουσμα, εἶναι ἓνα ἐλεεινὸν ψεῦδος (βλ. Α΄ Κο 15,17-19). Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ κήρυγμα καὶ ἡ ἐπαγγελία τῆς: ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐγγυᾶται καὶ τὴν ἀνάστασις ὅσων ἐλπίζουν καὶ πιστεύουν σ' Αὐτόν (βλ. Α΄ Κο 15,20). Δέν πιστεύουμε στὸν Χριστό ἐπειδὴ θέλουμε νά γίνουμε καλύτεροι, νά βελτιώσουμε τὴν ἠθικὴ ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ εἶναι πρωταρχικὴ ἐπιδίωξις καὶ στόχος ὅλων τῶν ἄλλων φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν συστημάτων. Οἱ χριστιανοὶ πιστεύουμε στὸν Χριστό πρό πάντων ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασί του μᾶς βεβαιώνει γιὰ τὴν θεότητά του καὶ μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὸν πιό φοβερό καὶ ἀξεπέραστο ἐχθρό μας: τὸν θάνατο (βλ. Α΄ Κο 15,25). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς βαπτιζόμεστε σὸ ὄνομά του: «ὕπὲρ τῶν νεκρῶν» (Α΄ Κο 15,29), ἐπειδὴ δηλαδὴ θά ἀναστήσει τοὺς νεκρούς. Κάτι τέτοιο δέν ἔχει ἄλλο ἀντίστοιχό του. Εἶναι ὅ,τι μεγαλύτερο μπορεῖ νά ἐλπίσει καὶ νά ποθήσει ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πιό ζωτικὴ ἀπαίτησις τῆς ὑπαρξέας μας.

Εἶναι ὅμως ἀλήθεια; Εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἱστορικὸ γεγονός, ὅπως κήρυξαν οἱ μαθητές του καὶ ὅπως κηρύττει ἡ Ἐκκλησία του συνεχῶς ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια; Εἶναι. Ἀναμφίβολα. Εἶναι τόσο ἱστορικὸ γεγονός, ὅσο εἶναι ἐπὶ παραδείγματι ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἢ ἡ νικηφόρα ἐκστρατεία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου στὴν Ἀσία. Ὅσο μπορεῖ κανεὶς νά ἀμφισβητήσῃ τὴν ἱστορικότητα αὐτῶν τῶν δύο γεγονότων, τόσο μπορεῖ νά ἀμφισβητήσῃ καὶ τὴν ἱστορικότητα τῆς ἀναστάσεως. Ἡ ἀκριβέστερα: Ἀκόμη καὶ ἂν ὑπῆρχε περίπτωση νά ἀμφισβητηθεῖ ἡ ἀλήθεια τῶν δύο αὐτῶν, δέν θά μπορούσε νά ἰσχύσει τὸ ἴδιο καὶ

για την ανάσταση του Χριστού. Βέβαια, οι διά μέσου τῶν αἰώνων ἀρνητές τῆς ἀναστάσεως θεωροῦν αὐτή τὴν θέση αὐτόχρημα πλάνη καὶ σκοταδισμό, ὥστόσο ἡ νηφάλια καὶ ἀπροκατάληπτη κρίση καὶ ἐξέταση τῶν δεδομένων δείχνει πρὸς τὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς κατεύθυνση.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ πολλές καὶ ποικίλες ἐνστάσεις ὧσων ἀπορρίπτουν τὴν ἀνάσταση ὡς ἱστορικό γεγονός συνοψίζονται στίς ἐξῆς δύο:

Ἡ πρώτη ἀφορᾷ στὴν σχέση τῆς ἀναστάσεως μέ τὴν λογική. Οἱ ἀρνητές ὑποστηρίζουν συνήθως ὅτι ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ συγκρούεται ἐξ ὀρισμοῦ μαζί της, ὅτι εἶναι ἓνας κοινός ἀκράϊος παραλογισμός. Οἱ νεκροὶ δὲν ἐπανερχονται στὴν ζωὴ, ὑποστηρίζουν, εἶναι χίμαιρα μία τέτοια προσδοκία. Εἶναι μάλιστα ἐνδιαφέρον ὅτι τὴν ἐνσταση αὐτὴ ἀντιμετωπίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ 15ο κεφ. τῆς Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς του, ὅπου πραγματεύεται αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα: Εἶναι δυνατόν νά ἀναστήθω οἱ νεκροί; Ἡ ξεκάθαρη καταφατική ἀπάντηση πού δίνει ὁ ἀπόστολος στὸ συγκεκριμένο ἐρώτημα ἔχει ὄχι μόνο θεολογικά ἀλλὰ καὶ φυσικά ἐρείσματα: Ὅταν ὁ σπóρος πέφτει στὴν γῆ, δὲν βλαστάνει πρὶν νά σαπίσει (βλ. Α' Κο 15,36)· δὲν ἀποτελεῖ αὐτὸ τὸ γεγονός σαφῆ ἐμπειρία ἀναστάσεως; Θά μπορούσαμε ἐπίσης, ἰδίως ἐμεῖς σήμερα, νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἀφορισμοὶ τοῦ τύπου «εἶναι παράλογο καὶ συνεπῶς ἀδύνατο» ἔχουν ξεπεραστεῖ πρό πολλοῦ. Πόσο λογικὴ ἐπὶ παραδείγματι θά φαινόταν σ' ἓναν ἐπιστήμονα τοῦ 1910 ἡ θεωρία τῆς «μεγάλης ἔκρηξης» πού ὑποστηρίζει οὐσιαστικά ὅτι τὰ πάντα προῆλθαν ἀπὸ τὸ τίποτε; Κι ὅμως αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξη τῆς σύγχρονης κοσμολογίας.

Ἡ δευτέρα ἐνσταση ἀφορᾷ στὰ τε-

κμήρια. Ἄν ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τὸνίζουν οἱ ἀρνητές της, εἶναι ἱστορικό γεγονός, τότε πρέπει νά μπορεῖ νά τεκμηριωθεῖ. Ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πιὸ ἀδύναμο ὅλων τῶν ἐπιχειρημάτων τους. Ὑπάρχουν πολλές καὶ πολὺ ἰσχυρές ἀποδείξεις ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη. Ἀποδείξεις βεβαίως ἱστορικές, ὄχι ἐμπειρικές ἢ μαθηματικές· ὅπως συμβαίνει καὶ μέ ὅλα τὰ ἀρχαῖα ἱστορικά γεγονότα. Ἐπὶ παραδείγματι ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν συνάφεια πού ἀναφέραμε παραπάνω (βλ. Α' Κο 15,5-8), ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές μνημονεύουν ποικίλες ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ στοὺς μαθητές του. Τὸ γεγονός αὐτὸ τῶν ἐμφανίσεων τοῦ ἀναστάντος ἦταν τόσο συγκλονιστικά ἀληθινό, ὥστε οἱ μαθητές του νά γίνουν ἀπόστολοί του καὶ μάλιστα νά ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν διάδοση τοῦ εὐαγγελίου μέχρι αἵματος καὶ μαρτυρίου. Τὸ ἐρώτημα πού προκύπτει ἐδῶ εἶναι ἀπλό: Θυσιάζει ποτέ κανεὶς τὴν ζωὴ του γιὰ ἓνα ψέμα πού κατασκεύασε ὁ ἴδιος; Διότι ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, τότε τὴν ἀπάτη γύρω ἀπὸ τὴν ἀνάστασή του τὴν ἔστησαν οἱ μαθητές του. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸν λόγο; Γιὰ νά κερδίσουν τί; Τὸν θάνατο; Εἶναι μάλιστα σημαντικό νά ἀναφερθεῖ ἐδῶ ὅτι τὸ παράδειγμά τους μιμήθηκαν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὰ πρῶτα τριακόσια χρόνια ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ χριστιανοὶ μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι φυσικά ἀποτελοῦν καὶ ἀδιάψευστα τεκμήρια τῆς βιοτῆς καὶ τῆς θυσίας τῶν διδασκάλων τους.

Θά μπορούσαμε αὐτὸ τὸ θέμα νά τὸ διαπραγματευθοῦμε σέ ἑκατοντάδες σελίδες μέ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται. Κάτι τέτοιο ἄλλωστε ἔχει γίνει ἤδη πολλές φορές. Ἄν ὅμως ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητο, θά ρωτήσῃ ἴσως κανεὶς,

εὐλογα, πῶς τόσοι συνάνθρωποί μας τὴν ἀπορρίπτουν ὡς μῦθο; Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Ἡ ἀπάντηση σ' αὐτόν τόν προβληματισμό εἶναι πολὺ-πτυχη καὶ ἐκτεταμένη, ἀλλὰ ἐδῶ θὰ ἐστιάσουμε μόνο στό κέντρο της: Ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν ἱστορικότητα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ συνειδητά εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν θέλουν νά ἀποδεχθοῦν τό ὑπέροχο μέν, ἀλλὰ καί πικρό γιά τὴν κακία μας μήνυμά της. Ὅτι δηλαδή ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία καταργεῖ τόν θάνατο καί ἐγκαινιάζει μία καινούργια ζωὴ, πανευφρόσυνη καί ἀτελεύτητη, προσφέρεται ὡς δῶρο σ' ὅσους ἀποκλειστικά τὴν θέλουν· δέν ἐπιβάλλεται, δέν ἐκβιάζει ὁ Θεός τὴν σωτηρία μας. Ὅποιος ὅμως ἐπιθυμεῖ ἀληθινά νά συναναστηθεῖ μέ τόν Χριστό ἀπορρίπτει τὴν ζωὴ τῆς ἁμαρτίας καί ἀγωνίζεται πλέον νά ζήσει τὴν ζωὴ τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ, τὴν ζωὴ τῆς ἀγνότητος (βλ. Α' Ἰω 3,3). Εἰδάλλως παραμένει στό σκοτάδι του. Ἀλλὰ φυσικά -καί ἐδῶ ἔγκειται τό πρόβλημα- ὁ σάπιος καί διεφθαρμένος κόσμος δέν εἶναι διατεθειμένος νά ἀποδεχθεῖ μία τέτοια προϋπόθεση. Προτιμᾷ λοιπόν νά στρουθοκαμηλίζει καί νά ἀρνεῖται τό προφανές.

Εὐ. Ἀ. Δάκας

Τό Πάθος καί ἡ Ἀνάσταση στή ζωὴ μας

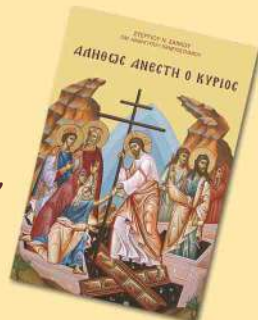
Τό πάθος καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι, ἐπηρεάζει ἄμεσα ὄχι μόνο τὴ ζωὴ τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καί τὴν προσωπική μας ζωὴ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τίποτε δέν φοβόμαστε τόσο ὅσο τόν πόνο καί τό θάνατο καί τίποτε δέν λαχταροῦμε τόσο ὅσο τὴ χαρά καί τὴν εὐτυχία. Εἶναι, ὅμως, ἄλλο τόσο ἀλήθεια ὅτι ἀπό τότε πού ὁ Χριστός ἔπαθε καί νίκησε τόν πόνο, πέθανε καί νίκησε τό θάνατο, χάρισε σέ μᾶς μία ἄλλη δυνατότητα, ἓνα ἄλλο πρίσμα μέσα ἀπό τό ὁποῖο καί ὁ μεγαλύτερος πόνος καί ἡ πιό ἀβάσταχτη θλίψη μᾶς φαίνονται μικρά κι ἀσήμαντα. Εἶναι ὁ σταυρός καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

❖ Ὑποφέρεις; Ἀδικεῖσαι; Δυστυχεῖς; Ποτέ σάν τόν Χριστό, τόν ἐσταυρωμένο ἀτιμωτικά κι ἀνένοχα.

❖ Εἶσαι αἰχμάλωτος, ἐγκαταλελειμμένος, μόνος; Ποτέ σάν τόν Χριστό, τόν κεντούμενο ἀπό ἐχθρικά καί ἀνόσια βλέμματα.

Ἄν σηκώσεις τὰ μάτια σου καί κοιτάξεις μέσα ἀπό τόν προσωπικό σου πόνο τόν πόνο τοῦ Ἀθώου, ἐφόσον δέν πέτρωσε τὴν καρδιά σου ἡ ἀδιαφορία τῆς συνήθειας, θὰ νιώσεις νά ξεχνᾷς τό δράμα σου καί -κάτι ἀκόμη περισσότερο- θὰ ντραπεῖς γιά τό γογγυσμό σου καί θὰ ἀναλυθεῖς σέ δάκρυα.

† Στ. Ν. Σάκκος,
(ἀπό τό βιβλίο
«Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος»,
σσ. 61-62)

ΜΕΙΝΟΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ

Πάνω σ' ἔνα σταυρό,
ματωμένο, πικρό,
ξεφυχᾶ ἡ Ζωή, ἡ ζωή μου...
Τώρα τρέχω φηγός,
«πί θρηγεῖς» μέ ρωτᾶς
καί Σέ βλέπω ξαφνικά! Μοῦ μιλάς!...

Κάθε πτώση μου λυγμός,
σκοτεινός οὐρανός
-πῶς Σ' ἀφήνω καί φεύγω μακριά Σου...
Τώρα μόνος, φτωχός,
τσακισμένος, θολός,
στά πάδη μου δοῦλος' ρεκρός!...

Κι ὅμως ρά πού λαμπρή
ἀνατέλλει ἡ αὐγή,
τ' ἄδειο μιῆμα Σου χαρίζει «συγγνώμη»!
Θέλεις ρά 'ρθω κι ἐγώ,
στῶν δικῶν Σου ρά μπῶ
τήν αἰώνια γιορτή, τό φῶς Σου ρά δῶ!

Λοιπόν ζῆς, σταυρωμένο,
προδομένο Βασιλιά!
Στό γέρμα τοῦ ἥλιου
βαδίζεις μαζί μου'
χίλια ὄνειρα κορμάτια
τ' ἀγασταίνεις ξανά,
ξαγαζοῦν, ξαγαζῇ κι ἡ ζωή μου!
Χριστέ, τό φῶς τό ἱλαρόν,
«μεῖνον μεθ' ἡμῶν»!

Ἰωάννης

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 6/4, ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας·
«κατακρινουῖσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι ... καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν»
(Μρ 10,33-34).

Κανένας δέν εἶναι βέβαιος γιὰ τὴ θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ ἐχθροὶ μηχανεύονται, σχεδιάζουν, καταβάλλουν προσπάθειες, ἀλλὰ δέν εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ πετύχει τὸ σχέδιό τους, διότι ὁ Ἰησοῦς πολλές φορές τοὺς ξέφυγε καὶ ἴσως πάλι νὰ τοὺς ξεφύγει. Οὔτε ὁ Ἰούδας, πού θὰ πάρει τὰ τριάκοντα ἀργύρια, εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κατορθώσει, διότι ξέρει τί δύναμη ἔχει ὁ διδάσκαλος πού προδίδει.

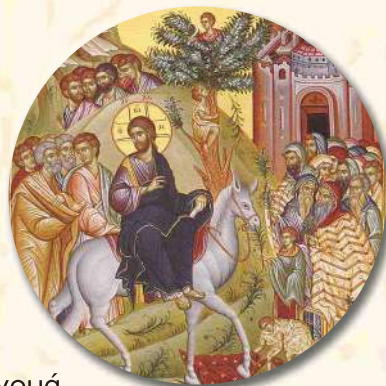
Ἕνας εἶναι 100% βέβαιος ὅτι θὰ θανατωθεῖ: ὁ Ἰησοῦς! Συγκινητικό, ἀλλὰ καὶ διδακτικό, γιατί εἶναι ἀποκαλυπτικό. Ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ πάθος του εἶναι ἐκούσιο. Εἶναι ἀσύλληπτη ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου καὶ φθάνει σ' αὐτὴ τὴν ἐσχάτη ταπείνωση καὶ συγκατάβαση τῆς ἐκούσιας θυσίας γιὰ τὴ σωτηρία μας. Νά μπορούσαμε αὐτό νὰ τὸ φυλάξουμε μέσα στὴν καρδιά μας, θὰ ἦταν ἀλεξιτήριο παθῶν, ἀδελφία μου. Θὰ σβήνανε ὅλες οἱ χαμαίζηλες ἐπιθυμίες καὶ θὰ ἄναβε μέσα μας μία ὑψικάμινος θείου ἔρωτος καὶ ἓνας φωτισμός Πνεύματος ἁγίου μέσα στὴν καρδιά μας!

Κυριακή 13/4, τῶν Βαΐων·
«εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» (Ἰω 12,13).

Στὰ θεόπνευστα κείμενα ἡ μετοχή «ὁ ἐρχόμενος» εἶναι πλέον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι μόνον ὁ Θεοσωτήρας, αὐτὸ σημαίνει τὸ ὄνομα «Ἰησοῦς». Δέν εἶναι μόνον ὁ Ἑμμανουήλ, ὁ «μεθ' ἡμῶν Θεός», ὁ σύντροφός μας. Εἶναι καὶ ὁ ἐρχόμενος, αὐτός ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο.

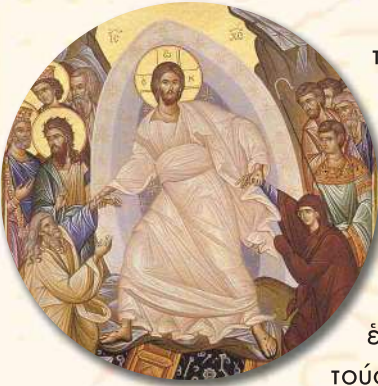
Καὶ πρὶν ἔλθει στὸν κόσμον, τὸ ὄνομά του ἦταν «ὁ ἐρχόμενος», γιατί ἦταν ὁ προσδοκώμενος καὶ ἀναμενόμενος, ὁ ποθοῦμενος καὶ νοσταλγούμενος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψή του ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἐνῶ ἀναχωρεῖ καὶ φεύγει, εἶναι ὁ ἐρχόμενος.

Γιατί ἔρχεται; Ἔρχεται ὡς λυτρωτῆς τῆς ψυχῆς μου, ὡς σύντροφος τῆς ζωῆς μου. Πῶς ἔρχεται; Ἔρχεται μέ τὴν ἀρρώστια,

ἀλλά καί μέ τήν ὑγεία. Ἔρχεται μέ τή θλίψη, ἀλλά καί μέ τή χαρά. Ἔρχεται μέ τό κήρυγμα καί μέ τή διδασκαλία, ἔρχεται μέ τό μυστήριό τῆς ζωῆς, ἔρχεται καί μᾶς προσφέρει τόν ἑαυτό του, τό σῶμα του καί τό αἷμα του.

Κυριακή 20/4, Ἀνάσταση

Ὁ Χριστός μας, πού ἀνασταίνεται καί σήμερα γιορτάζουμε τήν ἀνάστασή του, θέλει ἀπ' ὅλους ἐμᾶς, τά παιδιά του, πού μᾶς χορταίνει μέ φῶς, μέ χαρά καί μέ ζωή, τό ἀπαιτεῖ ὅπωςδήποτε μέ τήν ἀνάστασή του, νά ἀγκαλιάσουμε καί νά βοηθήσουμε τή φτωχολογία καί ἐπιπλέον νά βροῦμε ἀνθρώπους πού εἶναι μακριά ἀπό τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, πού δέν μετάνιωσαν, δέν ἐξομολογήθηκαν, δέν κοινώνησαν καί ἐπομένως δέν ἔκαναν καί δέν κάνουν ἀνάσταση, καί νά τούς βοηθήσουμε. Καί νά τό γνωρίζετε πάρα πολύ καλά, ὅτι «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ». Καί ὅταν φέρουμε μιά ψυχὴ στήν Ἐκκλησία, στόν Χριστό, ἐκτελοῦμε τό ἔργο του. Ὅποιος φέρει ἀνθρώπο ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς, ἀπό τόν θάνατο στή ζωή, ἀπό τόν κόσμο τῆς ἁμαρτίας στή μετάνοια, αὐτός ἐπιτελεῖ ἓνα θεϊκό ἔργο καί ὁ Κύριος θά τόν στεφανώσῃ μέ αἰώνια δόξα.

Κυριακή 27/4, τοῦ Θωμᾶ

«οὐ μὴ πιστεύσω» (Ἰω 20,19-31).

Ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ εἶναι μιά μεγάλη προσφορά στήν Ἐκκλησία μας γιά τόν σπριγμό τῆς πίστεώς μας στό μεγαλύτερο γεγονός τῆς πίστεώς μας, τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Καλύτερα ἓνας νά μὴν πιστεύει στόν Χριστό καί στήν ἀνάσταση, ἀλλά νά εἶναι εἰλικρινής καί χωρίς φανατισμό νά ψάχνει, νά ἐρευνᾷ τήν ἀλήθεια, παρά ἓνας νά ψευτοπιστεύει καί νά δέχεται ἀμέσως ἀβασάνιστα ὅ,τι ἀκούει γιά τήν πίστη. Διότι ὁ ἄπιστος πού εἶναι καλοπροαίρετος ἐρευνητής θά πιστέψῃ μιά μέρα καί θά πιστέψῃ οὐσιαστικά, καί ὅπως ὁ Θωμᾶς θά γονατίσῃ καί θά κράξῃ καί θά ἀνακράξῃ μέ τήν καρδιά του· «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου». Ἐκεῖνος ὅμως πού θά πιστέψῃ ἐπιπόλαια καί ψεύτικα, αὐτός μέ τήν ψευτοπίστη του δέν θά ἀνθέξῃ, δέν θά μπορέσῃ νά μείνῃ πιστός ἀληθινά μέχρι τέλους καί θά καταρρεύσῃ ἡ πίστη του.

Στ. Ν. Σάκκος

(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Ἡ χριστιανική πίστη ὡς βίωμα

Τί σημαίνει ἄραγε πίστη χριστιανική; Στήν ἐκκλησιαστική γλῶσσα -κι ὄχι μόνο σ' αὐτήν- ἡ λέξη πίστη παίρνει τό ἀρχέγονο νόημά της, δηλαδή, σημαίνει ἐμπιστοσύνη. Ὅχι βέβαια τυφλή καί παρακινδυνευμένη ἐγκατάλειψη σέ μιὰ ἀόρατη δύναμη, παρὰ καλλιέργεια μιᾶς σχέσης προσωπικῆς μέ τόν δημιουργό Θεό, γεγονός πού ἐξασφαλίζεται μόνο μέ τόν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης. Ἐπομένως, ἡ πίστη ἔχει χαρακτηριστά ὄντολογικά καί διαποτίζει ὁλόκληρη τήν ὑπαρξη: λογική, βούληση, θυμικό, αἰσθήσεις, συνείδηση, ὑποσυνείδητο, ἴσως καί τό ἀδιευκρίνιστο ἀσυνείδητο. Στήν καθημερινότητα παρουσιάζεται μέ τεκμηριωμένες ἐνέργειες λόγου καί πράξης. Μόνο μέ τήν προϋπόθεση αὐτή μπορούμε νά μιλοῦμε γιά πίστη ζῶσα, ὁδηγητική, λυτρωτική. Βέβαια, αὐτό εἶναι τό ζητούμενο καί πρὸς τά ἐκεῖ τείνουμε. Κι ὡς τότε, ἄς ἐπαναλαμβάνουμε: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ» (Μρ 9,24).

Συχνά ἀκοῦμε νά λέγεται ὅτι ἡ πίστη εἶναι δῶρο Θεοῦ. Ἀσφαλῶς ἔτσι εἶναι. Ἀλλά ὑπάρχει κάτι στή ζωή καί στήν ὑπαρξή μας πού δέν εἶναι φανερό ἢ ἀφανές δῶρο τοῦ Θεοῦ; Γι' αὐτό καί ἀκριβῶς ἀπό τό σημεῖο τοῦτο ἀρχίζει καί ἡ προσωπική εὐθύνη πού, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ ἄλλη ὅψη τῆς ἐλευθερίας: κατά πόσο δηλαδή, θά ἐνστερνισθῶ καί θά ἀξιοποιήσω τή θεία δωρεά. Κάτι τέτοιο ὑπονοεῖται καί στή φράση τῆς διακεκριμένης ἀμερικανίδας μυθιστοριογράφου Πολίνας Σίμονς, ὅταν γράφει: «Ζῆσε σάν νά ἔχεις πίστη καί ἡ πίστη θά σοῦ δοθεῖ».

Καί κάτι ἀκόμη. Ἐχει γραφεῖ καί ὑποστηριχθεῖ ὅτι ἡ πίστη εἶναι ἓνα ἄλμα στό κενό πού πρέπει νά τό τολμήσεις. (Ἡ θέση αὐτή δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τό ἐπιπόλαιο ἐκεῖνο «πίστευε καί μὴ ἐρεύνα». Προσωπικά ἀμφισβητῶ τήν τοποθέτηση αὐτή. Ὅταν ὁ διάβολος ἐπιχείρησε νά πειράξει τόν Χριστό, τοῦ πρότεινε νά πέσει ἀπό τό περὺγιο τοῦ ναοῦ, ἀλλά ὁ Κύριος ἀρνήθηκε. Ἀμφισβητῶ ὄχι τόσο τήν ἔννοια τοῦ ἄλματος, ὅσο τήν ἔννοια τοῦ κενοῦ. Ὁ γνήσιος πιστός μπορεῖ νά κάνει καί κάνει ἐνίοτε τό ἄλμα, ἀλλά στήν περίπτωση αὐτή μοιάζει μέ τό μωράκι πού πηδᾷ ἀπό τό τραπέζι, γιατί βλέπει μπροστά του ἀπλωμένα τά χέρια τῆς μανούλας του. Ἐτσι καί ὁ μάρτυρας, ὁ ὁσιος, ὁ οἰκογενειάρχης, τό ὅποιοδήποτε κοινωνικό ἄτομο πού πιστεύει καί μέσα στά χίλια προβλήματα, στίς μύριες ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς, δέν πηδάει στά τυφλά, παρὰ ἔχει ἐμπιστοσύνη στήν πρόνοια

τοῦ Θεοῦ πού τή νιώθει, τήν αἰσθάνεται, καμιά φορά καί τή βλέπει ὀλοζώντανη. Ἔτσι ἀπό τή φύση της ἡ πίστη ἀποτελεῖ πραγματικά ἕνα οὐσιαστικό ἄλμα πέρα ἀπό τά συγκεκριμένα δεδομένα τῆς καθημερινότητας ἢ καί τῆς ἔκτακτης ἀνάγκης. Μιά ὑπέρβαση, δηλαδή, ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων χωρίς πάντως ἀποκλεισμό τῆς ἐλεύθερης καί ἀπροκατάληπτης στοχαστικῆς ἀναζήτησης.

Ὡστόσο, θέλω νά κάνω καί ἕνα ἄνοιγμα πρὸς τήν πρακτική, τήν ὠφελμιστική, ἄν προτιμᾶτε, πλευρά τῆς πίστεως μνημονεύοντας ἕνα ἀπόφθεγμα: «Τρεῖς φορές εὐλογημένος ἐκεῖνος πού πιστεύει. Ἡ πίστη θερμαίνει τήν καρδιά». Γιατί τρεῖς φορές εὐλογημένος; Διότι ὁ Χριστός δέν εἶναι μιὰ ἀφηρημένη σύλληψη· εἶναι ἕνα πρόσωπο μέ ἀδιάκοπη παρουσία στή ζωὴ μας. Συμπορεύεται μαζί μας καί στίς καλές καί στίς πικρές ὥρες μας. Καί στήν πιό μεγάλη δοκιμασία καί στήν πιό δύσκολη μοναξιά, ψιθυρίζει στήν καρδιά μας: «Εἶμαι μαζί σου, εἶμαι μαζί σου». Συμβαίνει τό παράδοξο ἐκεῖνο πού ἔβλεπε ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ γνωστός βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας, καί ἀποροῦσε: «Οὐχὶ ἄνδρας τρεῖς ἐβάλομεν εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρὸς πεπεδημένους; ... Ἴδὼν ἐγὼ ὁρῶ ἄνδρας τέσσαρας λελυμένους καί περιπατοῦντας ἐν μέσῳ πυρός». Λοιπόν, καί μέσα στή φωτιά τοῦ πειρασμοῦ ἢ τοῦ πόνου εἶναι ὁ Κύριος μαζί μας.

Μιά ἀνάλογη ἐμπειρία ἐκφράζει καί ὁ μέγας χριστιανὸς ποιητὴς τοῦ 20οῦ αἰῶνα Τόμας Ἑλιοτ στήν περίφημη «Ἐρημὴ χώρα» του:

«Ποιὸς εἶν' ὁ τρίτος πού πάντα περπατᾷ δίπλα σου; Ὅταν μετρῶ, εἵμαστε μόνο ἐσύ κι ἐγὼ μαζί. Μά σάν κοιτάζω μπρὸς στόν ἄσπρο δρόμο, εἶναι πάντα κάποιος ἄλλος πού περπατᾷ δίπλα σου...»

Εἶναι, βέβαια, ὁ ἀναστημένος Χριστὸς πού περπατοῦσε πλάι στόν Κλεόπα καί στόν ἄλλο μαθητὴ πού πήγαιναν θλιμμένοι πρὸς τοὺς Ἑμμαοὺς. Ἡ θεοπτία εἶναι τό ψηλότερο σκαλί τῆς πίστεως.

Γ. Α. Νικολαΐδης

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

* Κεκελίδης Γεώργιος
1.000€ * Κ.Φ. 80€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

* Ἀμανατίδου Δέσποινα 10€ * Γαληνοῦ Παρασκευή 20€ * Δεμερτζίδου Κυριακή 10€ * Δούβαλης Ἀνδρέας 30€ * Δραγάτσικας Γεώργιος 20€ * Ι.Μ.Κ.Θ. 40€ * Κ.Α. 50€ * Kalyvas Athanasia 15€ * Καραγκούνη Ἑλένη 10€ * Λίος Βασίλειος 20€ * Μπούσκα Πετρούλα 10€ * Ξ.Α. 30€ * Π.Π. 20€ * Παπαδόπουλος Ἀνέστης 10€ * Παρχαρίδου Ἐλευθερία 10€ * Προυσαεὺ Γεωργία 10€ * Σιμελίδης Δημήτριος 10€ * Σοφίδου Ἑλένη 10€ * Τάτση Ἄννα 10€ * Τουμανίδου Ἀρετὴ 10€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καὶ Π. Κουτλεμάνη

* Γ.Π. 20€ * Γ.Σ. 100€ * Ε.Ζ. 500€ * Ζ.Λ. 555€ * Κ.Γ. 50€ * Κ.Ν. 1.200€ * Λ.Σ. 200€ * Μ.Ε. 500€ * Μ.Κ. 100€ * Ν.Β. 500€ * Π.Κ. 50€ * Π.Μ. 20€ * Σ.Ε. 100€ * Τ.Σ. 20€ * Τ.Χ. 40€ * Φ.Α. 60€.

Γιὰ τίς Φυλακές

* Μουστακοπούλου Ἑλισάβετ 50€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

* Κ.Μ. 920€.

«Μή λησμονεῖτε τό σχοινί, παιδιά, τοῦ Πατριάρχῃ»

Ὁ σουλτάνος στίς 31 Μαρτίου 1821 πληροφορεῖται γιά τό ξέσπασμα τῆς Ἐπανάστασης τῶν Ἑλλήνων στήν Πελοπόννησο. Ἡ ζωή τοῦ γενναίου πατριάρχῃ ἀπό τῆ Δημητσάνα Ἀρκαδίας, τοῦ Γρηγορίου Ε', κινδυνεύει. Ξένες πρεσβεῖες τόν προτρέπουν νά φύγει. Ἀποστομωτική ἡ ἀπάντησή του: «Μή μέ παρακινεῖτε εἰς φυγήν... Μεταμορφωμένος μέ καμιά προβιά εἰς τήν πλάτην, νά φεύγω εἰς τά καράβια, ἢ σφαλισμένος εἰς πρεσβεῖαν φιλικήν νά ἀκούω εἰς τούς δρόμους τά ὄρφανά τοῦ ἔθνους μου νά σπαράττουν εἰς τά χέρια τοῦ δημίου... Εἶμαι Πατριάρχῃς διά νά σώσω τόν λαόν μου, ὅχι νά

τόν ρίψω εἰς τά μαχαίρια τῆς γενιτσαριᾶς... Σήμερον τῶν Βαΐων, ἄς φάγωμεν εἰς τό τραπέζι τά ψάρια τοῦ γιालοῦ, καί παρεμπρός, ἐντός ἴσως τῆς ἐβδομάδος, ἄς φάγουν κι αὐτά ἀπό ἡμᾶς...».

Κυριακή τοῦ Πάσχα, 10 Ἀπριλίου 1821. Στῇ μεσαία πύλῃ τοῦ Πατριαρχείου κρεμοῦν οἱ Τούρκοι τόν οἰκουμενικό πατριάρχη. Ὁδηγοῦν στοῖ ἱκρίωμα αὐτόν πού ἡ βιοτή του ὅλη μόνο ἔργα ἀγάπης ἔχει νά ἐπιδείξει. Μέρα Πασχαλιᾶς, διαλέγει ὁ σουλτάνος νά πλῆξει βαθιά τούς χριστιανούς, ἀπαγχονίζοντας τήν κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἕνας Αἰθίοπας κι ἕνας ἐξωμότης χριστιανός στήνουν τήν κρεμάλα. Πρίν τοῦ περάσουν τόν βρόχο, γονατίζει ὁ λευκασμένος πατέρας τοῦ γένους, τούς εὐλογεῖ ὅλους, τονίζοντας δυνατά τίς στερνές του εὐχές: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξου τό πνεῦμα μου καί σῶσε τόν περιούσιον λαόν σου!». Γαλήνιος φτερουγίζει στά οὐράνια. Ὁ ἐθνικός μας ποιητής, Διονύσιος Σολωμός, στήν παρακάτω

στροφή από τόν «Ύμνο εἰς τήν Ἑλευθερίαν» ξεχώνει τόν βαθύ του πόνο γιά τόν ἄδικο χαμό τοῦ πατριάρχῃ:

*«Ὅλοι κλαῦστε! ἀποθαμένος
ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησιᾶς
κλαῦστε, κλαῦστε, κρεμασμένος,
ὥσάν νᾶτανε φονιάς».*

Τρεῖς μέρες τό σεπτό του σῶμα αἰωρεῖται. Τήν Τετάρτη τό πρῶτό ἀγοράζουν οἱ Ἑβραῖοι. Τό δένουν μέ σχοινιά ἀπό τά πόδια καί χλευάζοντας τό σέρνουν στούς δρόμους τῆς Βασιλεύουσας. Κι ὕστερα τό βυθίζουν στόν Κεράτιο κόλπο. Μά τό σχέδιο τῆς θείας πρόνοιας εἶναι θαυμαστό. Ὡς παρακολουθήσουμε πῶς ξετυλίγεται ἀργά-ἀργά, σέ βάθος χρόνου.

Τό δειλινό τοῦ Σαββάτου τό λείψανό ἐπιπλέει ἐλεύθερα κοντά στόν Γαλατᾶ καί πλευρίζει ἕνα ἑλληνικό πλοῖο μέ ρωσική σημαία, πού σήκωνε ἄγκυρα γιά τήν Ὁδησό. Τό πρωτοαντικρύζει ὁ πλοίαρχος Ν. Σκλάβος καί καλεῖ ἀμέσως τόν πρωτοσύγκελλο τοῦ πατριάρχῃ, τόν Σωφρόνιο, πού βρισκόταν ἐκεῖ. Ἀπερίγραπτες οἱ συγκινητικές στιγμές, ὅταν περισυλλέγουν καί ἀναγνωρίζουν τό κακοποιημένο σκῆνωμα τοῦ ἱερομάρτυρα Γρηγορίου. Ὁ Σωφρόνιος δακρύβρεχτος φωνάζει: «Θαῦμα, θαῦμα, εἶναι ὁ πατήρ μου, ὁ πατριάρχῃς!».

Μετά ἀπό 24 μέρες ταξίδι τό πλοῖο «Ἅγιος Νικόλαος» ἀγκυροβολεῖ μέ μεσίστια τή σημαία του στό λιμάνι τῆς Ὁδησοῦ. Συντριμμένοι οἱ Ἕλληνες τῆς Ὁδησοῦ ὑποδέχονται τό πολυβασανισμένο σῶμα. Μέ διαταγή τοῦ τσάρου γίνεται μεγαλοπρεπής κηδεία. Στόν ναό τῆς Μεταμορφώσεως, μπροστά στή σορό τοῦ ἑθνομάρτυρα ἐκφωνεῖ τόν ἐπικήδειο ὁ δεινός ρήτορας Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ἡ

μνημειώδης ὁμιλία του ἀντανακλᾷ τόν σπαραγμό τοῦ Ἑλληνα, καθὼς στέκεται μπροστά στό λείψανό τοῦ πατέρα του, τοῦ Ἑθνάρχῃ του. Ἐνταφιάζεται στόν ἑλληνικό ναό τῆς Ὁδησοῦ, στήν Ἁγία Τριάδα καί παραμένει στά ξένα χῶματα πενήντα χρόνια.

Στίς 14 Ἀπριλίου 1871, μία ἀντιπροσωπεία Ἑλλήνων μεταφέρει μέ τό ἑλληνικό πλοῖο «Βυζάντιον» τό λείψανό τοῦ πατριάρχῃ στήν ἐλεύθερη Ἑλλάδα. Ἐφτασε ἐπιτέλους ἡ ὥρα τοῦ χρέους, νά τοῦ ἀποτίσουν ἐπάξια οἱ Ἕλληνες φόρο τιμῆς. Μέ κανονιοβολισμούς, μέ σημαίες προϋπαντοῦν τόν ἑθνομάρτυρα πλήθη λαοῦ στό λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ. Στό πολεμικό «Βασιλεὺς Γεώργιος», τό ὁποῖο καλωσορίζει τό «Βυζάντιον», ἐπιβαίνουν ἡ Ἱερά Σύνοδος καί ὁ ὑπουργός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Μέ δάκρυα ἀσπάζεται τή λάρνακα πρῶτα ὁ ὑπουργός Ἀθ. Πετμεζᾶς. Ὑστερα ἡ Ἱερά Σύνοδος παραλαμβάνει τό λείψανό καί τό ἀποθέτει μέσα σ' ἕνα κουβούκλιο. Θά παραμείνει στό πλοῖο μέχρι τήν 25ῃ Ἀπριλίου.

Ἐημερώνει ἡ ξεχωριστή αὐτή μέρα γιά τόν ἐλεύθερο Ἑλληνισμό. Πανηγυρικά γιορτάζονται τά 50χρονα τῆς Ἑθνεγερσίας τοῦ 1821, «πρωτόλειο» σφάγιο τῆς ὁποίας, πρῶτος καρπός, εἶναι ὁ πατριάρχῃς τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί γίνεται λαμπρότερος ὁ ἐορτασμός τῆς μέ τήν ἀνακομιδή τῶν ὁσίων του. Στήν Ἀθήνα ὑποδέχονται τό λείψανό ὁ πρωθυπουργός Ἀλ. Κουμουνδούρος, ἡ Ἱερά Σύνοδος, οἱ ἀρχιερεῖς, τό ὑπουργικό συμβούλιο καί οἱ βουλευτές. Μεταφέρεται στόν μητροπολιτικό ναό καί φυλάσσεται μέχρι σήμερα σέ λευκό μαρμάρينو τάφο.

Ἐνα χρόνο ἀργότερα, τήν 25ῃ Μαρ-

τίου 1872, γίνονται τ' αποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τοῦ Γρηγορίου στὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ ποιητής Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἀπαγγέλλει μέ τή βροντερή φωνή του τό ἀριστουργηματικό πόνημά του ἀφιερωμένο στόν μαρτυρικό Πατριάρχη. Ἀπό τήν πετυχημένη ἀπαγγελία τόσο πυροδοτεῖται τό ἀκροατήριον, πού συγκλονισμένο δέν χορταίνει νά ἐπαναλαμβάνει τήν ἐπωδό: «Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός / κρεμοῦν τόν Πατριάρχη! / Χτυπᾶτε πολεμάρχοι! / Μή λησμονεῖτε τό σχοινί, / παιδιά, τοῦ πατριάρχη!».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τό 1921 ἀνακηρύσσει ἅγιον τόν ἱερομάρτυρα ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καί οἰκουμενικό πατριάρχη Γρηγόριο Ε' καί ὁρίζει νά γιορτάζεται ἡ μνήμη του στίς 10 Ἀπριλίου.

Ὁ τόπος τῆς ἀγχόνης του, ἡ μεσαία πύλη τοῦ Πατριαρχείου, παραμένει ἀπό τότε γιά πάντα κλειστή, γιά νά θυμίζει τή μεγάλη θυσία καί νά διασαλπίζει στούς Ἑλλήνες κάθε γενιᾶς πώς τό ἄλικο αἷμα τοῦ πατριάρχη πότισε, ζωογόνησε τό δένδρο τῆς λευτεριᾶς. Κι ὕστερα γίνθηκε τό θαῦμα. Ξεπετάχτηκε μέσα ἀπό τή στάχτη ἡ νεκραναστημένη Ἑλλάδα!

Ἑλληνίς

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἱερός Ναός Ἀναστάσεως
τοῦ Κυρίου, Σπάτα Ἀττικῆς

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

«Πάρε τό μολύβι σου
καί δώσ' μου τό χρυσάφι!»

Οἱ ἀναστάσιμες χαρμόσυνες ὡδές ἀντηχοῦσαν κεῖνο τό ἀνοιξιᾶτικο πρωινό στὰ ἡλιόλουστα παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Ἡ ἑλληνική κοινότητα τῆς Σμύρνης πανηγύριζε γιορτινά τό μεγαλύτερο γεγονός τῆς χριστιανοσύνης.

Ἀκούγοντας τούς συνομηλίκους του χριστιανούς νά γιορτάζουν αὐτή τή λαμπροφόρα μέρα καί νά ψέλνουν μέ ἀγαλλίαση μέσα στό χάνι τοῦ Κιζλαραγᾶ τό κοσμοπόθητο τροπάριο, τό «Χριστός ἀνέστη», ὁ νεαρός Μιχαήλ ἔζησε βαθύ συγκλονισμό.

Μεγαλωμένος στήν περιοχή τῶν Βουρλών, μέ τήν ἀνωριμότητα τῶν δεκαοκτώ του χρόνων ξεγελάστηκε στή Σμύρνη ἀπό ἕναν ἀγαρηνό, κοντά στόν ὁποῖο ἐργαζόταν, καί ἀρνήθηκε τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν τό πρῶτο Σάββατο τῶν Νηστειῶν. Μά τώρα πού τά πρόσωπα τῶν χριστιανῶν ἔλαμπαν καί ἡ βαθεῖα εὐφροσύνη τῆς ψυχῆς γινόταν ὕμνος καί τραγούδι, ὁ Μιχαήλ συναισθάνθηκε τό κατάντημά του. Ἡ μετάνοιά του εἶναι ἔμπρακτη. Ἐγκαταλείπει τήν ὑπηρεσία στόν καφενέ καί ψάλλει κι αὐτός μαζί μέ τούς ἄλλους τό «Χριστός ἀνέστη». Λάφυρο τοῦ Ἀναστάντος, βγαλμένος μέσα ἀπό τόν ἄδη τῆς ἀρνήσεως πανη-

Άποψη τῆς Σμύρνης. Λιθογραφία (1782) τοῦ J. B. Hilair

γυρίζει, διπλά θαρρεῖς, τῇ λαμπροφόρῳ ἔγερσιν τοῦ Σωτῆρος.

Ἀκούγοντάς τον οἱ παρευρισκόμενοι τόν ἐμποδίζουν. Τό στίγμα τοῦ προδοτῆ βαραίνει πάνω του, τόν γνωρίζουν ὅλοι ὡς μουσουλμάνο. Γι' αὐτό καί τήν ἀρχική διαμαρτυρία τους τῇ διαδέχεται ἡ ἀγανάκτηση. Μά τό παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ τούς ἀντιμετωπίζει μέ παρρησία. «Αὔριο θά δεῖτε ποιός ἤμουνα καί ποιός πρόκειται νά γίνω», τούς λέει.

Τήν ἐπόμενη μέρα, ὅπως ἀναφέρει στό μαρτυρολόγιό του ὁ ἅγιος Νικόδημος, ὁ Μιχαήλ πηγαίνει στόν δικαστή καί τοῦ λέει: «Κάποιος πού θά ξεγελαστεῖ καί θά δώσει χρυσάφι γιά νά πάρει μολύβι, εἶναι νόμιμο νά δώσει πίσω τό μολύβι καί νά πάρει τό χρυσάφι πού ἔδωσε, ἐπειδή ἡ ἀνταλλαγή δέν ἔγινε δίκαια καί συνειδητά, ἀλλά μέ ἀπάτη καί ἄγνοια»; Στήν καταφατική ἀπάντηση τοῦ δικαστῆ, ὁ ὁμολογητής τοῦ Χριστοῦ λέει ἥρωικά: «Πάρε, λοιπόν, ἐσύ τό μολύβι πού μοῦ ἔδωσες, ἀντί γιά χρυσάφι, δηλαδή τῇ δικῇ σου θρησκεία, καί παίρνω κι ἐγώ πίσω τό χρυσάφι πού σοῦ ἔδωσα, δηλαδή τήν πίστη τῶν γονιῶν μου».

Στίς 16 Ἀπριλίου 1772 μαρτύρησε στή Σμύρνη ὁ ἅγιος Μιχαήλ, σημειώνει ὁ συναξαριστής καί μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς μας βλέπουμε τόν γενναῖο ἀδελφό μας νά σκύβει τό κεφάλι καί νά δέχεται τόν διά ξίφους θάνατο. «Βαφεῖς, Μιχαήλ, τῷ λύθρῳ σῶν αἱμάτων, λευκός δέδειξαι ὡς χιών, ἀθληφόρε». Μέ τόν ἐνθουσιασμό τῆς Ἀνάστασης στή νεανική του καρδιά ξεπλένει τό ὄνειδος τῆς ἀρνήσεως καί λούζεται μέσα στό φῶς τῆς αἰωνιότητος. Τό τίμιό του λείψανο φαινόταν γιά τρεῖς μέρες νά ἔχει ἓνα χρῶμα λευκό, σάν χιόνι. Οἱ Ἀγαρηνοί τό ρίχνουν στή θάλασσα καί κάποιοι χριστιανοί βαφεῖς τό περισυλλέγουν στήν περιοχή Φοινικιά μαζί μέ τήν τίμια κεφαλὴ του. Ὁ ἐνταφιασμός τοῦ μάρτυρα γίνεται μέ συγκίνηση καί τιμὴ στόν ἱερό ναό τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς. Εἶναι οἱ μέρες τῆς Διακαινησίμου, τῆς λαμπρῆς ἑβδομάδας καί ὁ ἅγιος Μιχαήλ λάμπει μέ τή θυσία του. Δίνει τό χέρι του στόν χορό τῶν μαρτύρων καί προσθέτει κι αὐτός τήν αἱμάτινη ὑπογραφή του στό δικαστήριο τῆς ἀνθρωπότητας ὅτι «ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος».

Ἰχνηλάτης

«Καμπάνες»... από τό Ἅγιο Ὅρος

Καί δέν ἦταν αὐτές οἱ καμπάνες χαρμόσυνες. Ἀπευθύνονταν στό κυβερνητικό κλιμάκιο πού ἐπισκέφτηκε μετά παρατηρήσεως τό περιβόλι τῆς Παναγιᾶς κι ἀναφέρονταν σέ ἀκανθώδη θέματα τῆς ἐπικαιρότητας. Οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες ζήτησαν ἀπό τόν πρωθυπουργό νά ἐγκύψει στά οἰκονομικά προβλήματα τῶν πολιτῶν μέ φροντίδα καί εὐαισθησία, τοποθετώντας πύό πάνω ἀπό τούς ἀριθμούς καί τίς ἐξωτερικές πιέσεις τόν ἄνθρωπο πού εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Τόν παρακάλεσαν νά μήν ἐνδίδει σέ «ἀλλότριες φωνές καί πιέσεις» καί πράττει ἐνάντια στήν ὀρθόδοξη παράδοση, θυμίζοντάς του τήν κατάργηση τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς, τήν ἀλλοίωση τοῦ ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα τῶν Θρησκευτικῶν καί τή σχεδιαζόμενη κατάργηση θρησκευτικῶν ἐορτῶν στά σχολεῖα.

Ὁ εὐσεβής λαός σ' ὅλες τίς ἐποχές νιώθει τό Ἅγιο Ὅρος ὡς καταφύγιο κι ἀπό κεῖ περιμένει πάντα νά ἀκουστεῖ λόγος ἀληθινός καί φωτισμένος. Ἄς δέχεται

ὁ Κύριος τήν ἄσκηση καί τήν προσευχή τῶν πατέρων ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν του κι ἄς ἐμπνέει τά διαβήματά τους γιά τό καλό καί τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας!

Ἀφελεῖς ἢ φοβικοί;

Ποῦ νά ἀποδώσει κανεῖς δηλώσεις ὑψηλά ἱσταμένων Ἑλλήνων σάν κι αὐτή: «Εἶμαι περήφανος γιά τό τζαμί στήν Ἀθήνα»; Ἀλλά ποιά ἐξήγηση ὑπάρχει καί γιά τήν ἀπόφαση τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. νά ἱδρυθεῖ Τμήμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν; Δέν βλέπουμε καί δέν καταλαβαίνουμε τί γίνεται γύρω μας ἢ νομίζουμε ὅτι δίνοντας «γῆν καί ὕδωρ» θά τύχουμε καλύτερης μεταχείρισης ἀπό τούς φανατικούς μουσουλμάνους; Στίς ἀνησυχίες πού ἐγείρονται σχετικά ὁ πρόεδρος τοῦ τμήματος Θεολογίας κ. Σταμούλης ἀπαντᾷ καθησυχαστικά: «Αὐτοί θά διδάσκουν μόνο σέ σχολεῖα τῆς Θράκης, ὅπου φοιτοῦν μουσουλμάνοι μαθητές».

Ξεχνᾷ φαίνεται ὅτι ὅλο καί περισσότεροι μουσουλμάνοι φοιτοῦν καί σέ σχολεῖα τῆς Θεσσαλονίκης καί σέ ἄλλες με-

γάλες πόλεις. Ίσως τό παράδειγμα τοῦ Μπέρμιγχαμ νά τοῦ δημιουργήσει μία καλή ἀνησυχία:

Σύμφωνα μέ τοπική ἐφημερίδα, σέ ἐπιλεγμένα σχολεῖα τῆς βρετανικῆς πόλεως, βάσει σχεδίου, μουσουλμάνοι γονεῖς ἢ μαθητές ἀπέδιδαν κατηγορίες ρατσισμοῦ σέ δασκάλους ἢ κατά προτίμηση σέ διευθυντές. Στίς θέσεις πού ἐκκενώνονταν προωθοῦνταν, μέ τή βοήθεια ὑψηλόβαθμων ἰσλαμιστῶν, μουσουλμάνοι πού θά ἐπέβαλλαν στό σχολεῖο τήν ἰσλαμική προπαγάνδα. Ταῦτα «πρός γνῶσιν καί συμμόρφωσιν».

Χωρίς ντροπή

Ὑπερψηφίσθηκε, χωρίς ντροπή, στίς 4 Φεβρουαρίου στό Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ψήφισμα σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἐπιβάλλεται ὡς «φυσιολογική ἢ νοοτροπία καί ἡ ἠθική τῶν ὁμοφυλοφίλων». Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἀπαιτεῖται ἀπό τά κράτη μέλη «νά δημιουργήσουν εἰδικά ἐνημερωτικά προγράμματα γιά τή νεολαία καί τήν ἐκπαίδευση, νά θεσπίσουν ποινική νομοθεσία πού νά ἀπαγορεύει τήν ὑποκίνηση μίσους λόγῳ σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, συμπεριλαμβάνοντας στίς πρακτικές ὑποκίνησης μίσους καί τήν ἀπλή κριτική τῆς ὁμοφυλοφιλίας, νά διασφαλίζουν τόν σεβασμό στίς “παρελάσεις ὑπερηφάνειας” τῶν ὁμοφυλοφίλων».

Τό ψήφισμα δέν ἔχει ὑποχρεωτική ἰσχὺ γιά τά κράτη-μέλη. Ἐλπίζουμε νά μήν ἔχει καμία ἰσχὺ γιά τήν Ἑλλάδα, διότι -νά τό περιμένουν οἱ ἰθύνοντες- δέν θά ναι λίγοι αὐτοί πού θά ἀντιδράσουν.

Χάθηκε;

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἡ εὐρωπαϊκὴ βούληση ἀντιστρατεύεται καταφανῶς τόν νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνο πού

πικραίνει κάθε γνήσιο Ἑλληνα εἶναι ἡ δειλία πού ἐπέδειξαν οἱ Ἕλληνες εὐρωβουλευτές. Κανένας δέν βρέθηκε νά καταψηφίσει ἐμφανῶς τό αἰσχρὸ ψήφισμα πού νομιμοποιεῖ καί προστατεύει τήν ἀνωμαλία. Συμφωνοῦσαν ὅλοι; Ὁχι, ἀλλά προτίμησαν νά «τό παίξουν» οὐδέτεροι ρίχνοντας λευκό, ἐνῶ κάποιοι «τό ἔβαλαν στά πόδια» γιά νά μή στιγματιστοῦν ὡς συντηρητικοί καί ἀρτηριοσκληρωτικοί· ἀπλῶς ἀπουσίασαν ἀπὸ τήν ψηφοφορία.

Χάθηκε τό εἶδος τοῦ Ἑλληνα πού τολμοῦσε νά ἀντιδρᾷ καί νά ὑπερασπίζεται τά ἰδανικά καί τίς ἀξίες τῆς ζωῆς του, ἔστω κι ἂν ἦταν μόνος σ' αὐτόν τόν πόλεμο; Κάποτε Ἑλλήνας σήμαινε «ἐλευθερία ἢ θάνατος». Σήμερα σημαίνει διαφθορά, δειλία καί ὑποταγή; Προσπαθοῦν νά ἀλλάξουν τό DNA μας ἀποκόπτοντάς μας ἀπὸ τήν πηγή τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δυνάμεως, τήν πίστη στόν Θεό. Καιρός ν' ἀντιδράσουμε!

Γηρασμένη χώρα

Ἐνας στούς πέντε Ἕλληνες εἶναι ἄνω τῶν 65 ἐτῶν. Μετά τήν Ἰταλία καί τή Γερμανία ἡ Ἑλλάδα ἀναδεικνύεται μία ἀπὸ τίς πιό γηρασμένες χῶρες τῆς «γηραιᾶς ἡπείρου». Ἀπὸ τό 2011 ἄλλωστε οἱ θάνατοι ξεπερνοῦν τίς γεννήσεις (στοιχεῖα τῆς ΕΛΣΤΑΤ).

Μ' αὐτά τά δεδομένα, πρὶν τήν οικονομική ἐξόντωσή μας, πού ἐπιχειρεῖται ἔξωθεν, ἴσως μᾶς προλάβει ὁ φυσικὸς ἐθνικὸς θάνατος στόν ὁποῖο ὁδηγούμεστε οἰκιοθελῶς. Μοναδική διέξοδος καί σ' αὐτό τό θέμα -ἄς τό παραδεχτοῦμε ἐπιτέλους- εἶναι ἡ βαθεῖα θυσιαστική πίστη στή «λογικὴ-λογιστικὴ» τοῦ Θεοῦ. Ἡ τεκνογονία καί πολὺ περισσότερο ἡ συνειδητὴ πολυτεκνία εἶναι ἀποτέλεσμα ἐμπιστοσύνης στήν πατρική θεϊκὴ πρόνοια πού φροντίζει καί τά «πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ».

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014

Υπαρξιακό θέμα οί γιορτές

Στά πλαίσια της επιμήκυνσης του σχολικού έτους το Υπουργείο Παιδείας μελετά τον περιορισμό των διακοπών των Χριστουγέννων και του Πάσχα, την κατάργηση της έορτης των Τριών Ίεραρχών, του τοπικού πολιούχου, της Καθαράς Δευτέρας και των έθνικων έορτών.

Κατ' αρχάς όσον αφορά στις άργιες δεν υπερβαίνουμε τις αντίστοιχες των εύρωπαϊκών χωρών. Τόσο η διάρκεια του διδακτικού έτους όσο και η διάρκεια των σχολικών διακοπών συμβαδίζουν κατά μέσο όρο με αυτόν των κρατών της Εύρώπης (βλ. <http://kemetete.sch.gr>).

Άσφαλώς οι λόγοι για την κατάργηση άργιων είναι βαθύτεροι. Μέ τον μανδύα της επιμήκυνσης καλύπτεται μάλλον μιά έκκλησιομαχική και συνάμα άντεθνική πολιτική που στοχεύει στην αλλοίωση της ιδιοπροσωπίας της πατρίδας μας και στην αποκοπή από τις ρίζες της έλληνορθόδοξης παράδοσής μας.

Τό θέμα όμως των έορτών είναι ύπαρξιακό, καθώς ό υγιής ψυχικά άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη νά έορτάσει. Οί άρχαιοι πρόγονοί μας είχαν συνειδητοποιήσει ότι «βίος άνεόρταστος μακρά όδός άπανδόχευτος» (Δημόκριτος, παρά Στοβαίω 154,38). Κάθε κοινωνία -άκόμη και οί άθειστικές και

οί πρωτόγονες- και κάθε πολιτισμός σφραγίζεται από τις δικές του γιορτές, οί όποιες άποτελούν τά στοιχεία της ταυτότητάς του και τόν κοινωνικό του «καθρέπτη». Συνιστούν άναπόσπαστο κομμάτι στον άξονα έργασίας και άνάπαυσης του ανθρώπου και μορφή άντίστασης στον έργασιακό όλοκληρωτισμό, πού κατεδαφίζει τά πάντα.

Ή νέα τάξη πραγμάτων προφανώς δεν λαμβάνει ύπ' όψη της ότι ό άνθρωπος είναι «έορταστικόν όν» και συνεπώς δεν μπορεί νά ζήσει χωρίς γιορτές και διακοπές. Όστόσο, ό άντιεορταστικός πόλεμος άποδεικνύει ότι οί γιορτές δύσκολα μπορούν νά ξερριζωθούν και νά έξαφανιστούν από τή ζωή του ανθρώπου. Κοινωνική ζωή χωρίς γιορτές είναι ζωή φτωχή, έπίπεδη, άοσμη, άχρωμη και άνούσια.

Στίς μέρες μας, μέσα στό γενικότερο κλίμα της έκκοσμίκευσης και της άπαξίωσης της παράδοσής μας, αύξάνονται οί κοσμικές γιορτές και προσπαθούν νά έκτοπίσουν και νά άντικαταστήσουν τις χριστιανικές. Έλεγε χαρακτηριστικά ό πατήρ Παΐσιος: «Δυστυχώς πάνε σιγά-σιγά οί άνθρωποι νά μήν αφήσουν ούτε γιορτές ούτε τίποτε... Έβαλαν τή γιορτή της Μάνας, του Μάη, του Άπρίλη. Σέ λίγο θά πούν: Σήμερα είναι ή γιορτή της άγκινάρας, τήν άλλη του κυπαρισσιού, τήν άλλη τά γενέθλια αυτού πού βρήκε τήν άτομική βόμβα ή τό ποδόσφαιρο».

Οί χριστιανικές όμως γιορτές δεν έχουν καμία σχέση με τις γιορτές «του κόσμου τούτου». Άποπνέουν τή φυσί-

ζωο χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἀποτελοῦν ἀδιάκοπο κάλεσμα σωτηρίας. «Κεφάλαιον ἑορτῆς μνήμη Θεοῦ», ἀποφαίνεται ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (PG 36,345B).

Σέ μία κοινωνία ὅπου ἡ λήθη ἀπειλεῖ νά ξεθωριάσει τίς μνήμες, οἱ γιορτές ἀποτελοῦν τό πιό δραστικό ἀντίδοτο καί τό ἀσφαλές ἀνάχωμα κατά τῆς καταλυτικῆς δύναμης τοῦ χρόνου. Μέ αὐτές ἐπιπλέον ὁ πιστός νοηματοδοτεῖ τήν ὑπαρξή του καί σηματοδοτεῖ τήν πορεία του.

Στίς γιορτές τῆς Ἐκκλησίας μας γιορτάζουμε, ἐπειδή γιορτάζει ὁ Χριστός· «Καί γάρ τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» (Α΄ Κο 5,7). «Ἡμῖν ὁ Χριστὸς τὰς ἑορτὰς ἐκτετέλεκεν», διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (PG 96,545B). Γι’ αὐτό οἱ Πατέρες χαρακτηρίζουν τήν Ἐκκλησία ὡς «ἐκκλησία ἑορταζόντων ἀξίως τοῦ Πνεύματος» (Ἰω. Δαμασκηνοῦ, PG 96,761C).

Κέντρο βεβαίως ὄλων τῶν ἑορτῶν εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Γύρω ἀπὸ τήν Ἀνάσταση περιστρέφεται ὅλο τὸ ἑορτολόγιο, ἡ ἀνάμνηση τῶν ἱερῶν γεγονότων καί τὰ ἱερά πρόσωπα. Ἔτσι ὁ ὑπέροχος ὀργανικός ἱστός τους ὑφαίνει γιά κάθε ἐποχὴ τὸ δικό της μοναδικό βάθος, διακοσμώντας τὸ ἀναλόγως.

Χαρακτηριστικό ἀκόμη τῶν ἑορτῶν μας εἶναι οἱ «ἐπὶ τὸ αὐτό» συνάξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Ὅλοι μαζί ζοῦμε καί πανηγυρίζουμε ἐντονότερα τὸν θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως, γι’ αὐτὸ καί ψάλλουμε: «Ἀναστάσεως ἡμέρα καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καί ἀλλήλους περιπτυσώμεθα...». Ὑπάρχει ἔτσι μία κοινωνικὴ δυναμικὴ στίς γιορτές. Ἡ λατρεία ἔχει σαφὴ ἐπικοινωνιακό καί κοινωνικό χαρακτήρα. Ἐξασφαλίζει ἀληθινὴ κοινωνικότητα καί «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» κοινωνία. Ἡ σύγχρονη

μαζοποιημένη κοινωνία μέ τίς ἀνώνυμες καί ἀπρόσωπες σχέσεις τῆς, τήν ἀπελπισία καί τήν ἀγωνία βρίσκει πραγματικό καταφύγιο, παρηγοριά καί διέξοδο, χαρά καί αἰσιοδοξία στίς ἑορταστικὲς συνάξεις τῆς φιλόστοργης μητέρας Ἐκκλησίας.

Οἱ γιορτές εἶναι τόπος καί τρόπος πνευματικῆς ἀφύπνισης καί ψυχικῆς ἀνακαίνισης. Γι’ αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος προσκαλεῖ πανηγυρικά: «Ἐόρταζε, Χριστοῦ Ἐκκλησία... Χαίρετε ἐν Κυρίῳ, Χριστοῦ νεολαία, χαίρετε» (PG 43,432B-433C). Νά τί εἶναι γιορτὴ: ὁ Χριστὸς καί ἡ βασιλεία του στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων, γιὰ «ἀνέστη Χριστὸς καί ζωὴ πολιτεύεται».

Ἐπιπλέον, μέ τήν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν μᾶς δίδεται ἡ δυνατότητα νά μετέχουμε σὲ ἑορταστικό δεῖπνο τῆς Βασιλείας πού ἡ Ἐκκλησία μας παραθέτει. Γινόμαστε «κοινωνοὶ θείας φύσεως» καί ἔτσι ὄχι μόνον γιορτάζουμε, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι γινόμαστε γιορτὴ· «Μὴ μόνον τὰ τῆς ἑορτῆς κατοπτεύσωμεν καί τιμήσωμεν, ἀλλὰ αὐτοὶ ἑορτὴ γενώμεθα», προτρέπει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος (PG 128,141ABC).

Εἰς πείσμα ὄλων τῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν προσπαθειῶν, πού λυσσώδως καί ποικιλοτρόπως βάλλουν κατὰ τῶν ἑορτῶν, ὀφείλουμε νά γιορτάζουμε οὐσιαστικότερα καί πιό ἐνσυνείδητα, ὄχι «κοσμικῶς» ἀλλὰ «ὑπερκοσμικῶς». Ἄς μὴν αὐταπατώμεθα. Τὴν πνευματικὴ πείνα καί δίψα τῶν γκρίζων καιρῶν μας δέν μποροῦν νά τίς ἱκανοποιήσουν τὰ ἀσωτικά ξυλοκέρατα καί οἱ πομφόλυγες τῶν ἰσχυρῶν. Μέ τὴ χάρη τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας ἐπαναλαμβάνουμε τὸν λόγο τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου: «Ἡμᾶς ἀκορέστως ἔχειν δεῖ πρὸς τὰς ἑορτὰς» (PG 50,645).

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

1η ΔΙΔΑΧΗ:

β. Ἑσωτερικοὶ πειρασμοί

Ἀκόμη καὶ οἱ πιό εὐσεβεῖς καὶ ἅγιοι ἄνθρωποι ἔχουν στή ζωή τους περιπτώσεις πού σαλεύεται ἡ ὑπαρξή τους ἀπό ἄνομους λογισμούς, πυροδοτεῖται ἀπό πάθη, ταράσσεται ἀπό ἄλογες ἐπιθυμίες. Εἶναι οἱ ὥρες τοῦ ἐσωτερικοῦ πειρασμοῦ.

Ἄν τούς ἐξωτερικούς πειρασμούς τούς ἐπιτρέπει ἡ ἀγαπητική φροντίδα τοῦ Θεοῦ, γιά νά μᾶς ἀσκήσει στήν ὑπομονή καί νά μᾶς καταρτίσει γιά τήν αἰωνιότητα, οἱ ἐσωτερικοὶ πειρασμοί, διδάσκει ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἰάκωβος, δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τόν Θεό. Κανείς, ὅταν πειράζεται, μήν πεῖ ὅτι ἀπό τόν Θεό πειράζομαι. Μόνον οἱ δαίμονες καί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν γεύση τοῦ πειρασμοῦ κι αὐτοί μποροῦν νά προκαλοῦν πειρασμό. Τόν Θεό δέν τόν ἐγγίζει ὁ πειρασμός καί ὁ ἴδιος ποτέ δέν στέλνει κάτι κακό στούς ἀνθρώπους, δέν πειράζει κανέναν (βλ. Ἰα 1,13). Ἀλλά καί ὁ διάβολος, πού χαρακτηρίζεται ὡς «πειράζων» (Α΄ Θε 3,5) καί «κοσμοκράτωρ» (Ἐφ 6,12), δέν μπορεῖ νά μᾶς ρίξει στήν ἁμαρτία, ἄν οἱ ἴδιοι δέν ἐνδώσουμε, ἄν δέν τοῦ ἀνοιξοῦμε πρόσβαση. Καί τήν πρόσβαση ἀνοίγει ἡ ἁμαρτωλή ἐπιθυμία πού φωλιάζει μέσα μας.

Ἡ αἰτία, λοιπόν, τῶν ἐσωτερικῶν πειρασμῶν βρίσκεται στόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας. Τά πάθη, οἱ ἁμαρτίες, οἱ κακίες πού κοχλάζουν μέσα μας καί μᾶς ἀναστατώνουν ἀναφύονται ἀπό τήν ἁμαρτωλή ἐπιθυμία, τήν ὁποία οἱ ἴδιοι καλλιεργοῦμε. Αὕτη γίνεται ὁ κρίκος ὅπου βρίσκει ὑποδοχή ὁ γάντζος τοῦ σατανᾶ, ὥστε νά μᾶς σύρει στήν ὑπακοή του, νά μᾶς ρίξει στήν ἁμαρτία. Ἀκόμη καί ἡ πιό ἀσήμαντη, κατά τή γνώμη μας, ἁμαρτωλή ἐπιθυμία ἔχει τραγικά ἀποτελέσματα, ὅταν τήν ἀφήσουμε νά ἐξελιχθεῖ σέ ἁμαρτία. Μπορεῖ νά γίνει ἡ «κερκόπορτα» ἀπό ὅπου ὁ πονηρός θά ἀλώσει τό πνευματικό μας οἰκοδόμημα, ἡ «ἀχιλλεῖος πτέρνα» πού θά ἐπιφέρει τόν πνευματικό θάνατό μας.

Μέ θαυμαστή ἀκρίβεια ὁ θεόπνευστος ἀπόστολος δίνει τό ψυχογράφημα, θά λέγαμε, τοῦ ἁμαρτάνοντος ἀνθρώπου. Περιγράφει τίς διεργασίες πού τόν ἐξωθοῦν στήν ἁμαρτία: «Ἐκαστος δὲ πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καί δελεαζόμενος»

Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰακώβου

Ἐξωτερικοί καί ἐσωτερικοί πειρασμοί

(1,14). Ὅπως ὁ κυνηγός, γιά νά πιάσει τό θήραμα, προσπαθεῖ νά τό τραβήξει ἔξω ἀπό τή φωλιά του καί τό δελεάζει μέ κάποιο δόλωμα, ἔτσι καί ἡ ἁμαρτωλή ἐπιθυμία προσπαθεῖ νά βγάλει τόν πιστό ἔξω ἀπό τή σφαίρα τῆς χάριτος καί τοῦ δείχνει σάν δόλωμα τήν ἐλπίδα νά ἱκανοποιηθεῖ. Στή συνέχεια «ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον» (1,15). Στή δράση τῆς ἐπιθυμίας διακρίνει ὁ ἀδελφότης τρία στάδια: τήν ἐπιθυμία, τήν ἁμαρτία καί τόν θάνατον. Τά παραλληλίζει δέ μέ τρία στάδια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς: τή σύλληψη, τήν ἐγκυμοσύνη καί τόν τοκετό. Ὅπως ἡ γυναίκα συλλαμβάνει, κυοφορεῖ καί γεννᾷ τό παιδί, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐπιτρέψει στήν ἐπιθυμία του νά συνεργασθεῖ μέ τόν διάβολο συλλαμβάνει τήν ἁμαρτία· ἂν τήν ἀφήσει νά κυριαρχήσει στήν καρδιά του, κυοφορεῖ τήν ἁμαρτία· καί ὅταν τή διαπράξει, καταλήγει στόν θάνατον. Τήν ὥρα πού κάνουμε τήν ἁμαρτία, ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, μεθυσμένοι ἀπό τήν ἡδονή, δέν τή νιώθουμε. Ὅταν ὅμως τή διαπράξουμε, σβήνει ἡ ἡδονή καί τότε μᾶς διαπερνᾷ τό πικρό κεντρί τῆς ἁμαρτίας.

Ἀπό τούς λογισμούς, ἀπό τήν σκέψη μας, ἀρχίζει τό κακό. Ἐκεῖ γεννιέται ἡ ἐπιθυμία. Μετά τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων ὅλοι εἴμαστε ἐπιρρεπεῖς στό κακό. Ἄν τά σπέρματα τοῦ κακοῦ πού ἔχουμε μέσα μας τά παρομοιάζαμε μέ μπαρούτι, θά λέγαμε ὅτι ἡ κακή ἐπιθυμία εἶναι τό φλεγόμενο φιτίλι πού ἀνατινάξει τό μπαρούτι. Ὅφειλουμε νά ἀπομακρύνουμε ἀπό τήν ψυχή μας τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες, γιά νά τήν ἀσφα-

λίσουμε ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ πονηροῦ. Οἱ ἐπιθέσεις τοῦ σατανᾶ εἶναι κάτι τό ἀναπόφευκτο, δέν μπορούμε νά τίς καταργήσουμε. Μποροῦμε ὅμως νά τίς καταστήσουμε ἀνεργήτες καταργώντας τίς κακές ἐπιθυμίες, ὅπως ἐξουδετερώνουμε τίς δυσκολίες πού προξενοῦν τά καιρικά φαινόμενα χρησιμοποιώντας ἀνάλογη ἐνδυμασία καί ἐξοπλισμό· ὅταν π.χ. βρέχει ἢ χιονίζει, φοροῦμε ζεστά ρούχα, παίρνουμε ἀδιάβροχο ἢ ὀμπρέλα κτλ. Ἡ συνειδητή μὴ πραγματοποίηση τῆς κακῆς ἐπιθυμίας σημαίνει ἀντίσταση στόν πειρασμό, ἀντίσταση στόν πονηρό, νίκη πνευματική.

Δέν θά μᾶς κρίνει ὁ Θεός γιά τίς πειρασμικές σκέψεις, ἀλλά γιά τίς ἁμαρτωλές πράξεις μας. Οἱ σκέψεις εἶναι σάν πουλιά πού πετοῦν πάνω ἀπό τό κεφάλι μας. Δέν εὐθυνόμαστε γι' αὐτό. Ἄν ὅμως ἐπιτρέψουμε στά πουλιά νά καθίσουν στό κεφάλι μας καί νά μᾶς λερώσουν μέ τίς ἀκαθαρσίες τους, τότε ἔχουμε εὐθύνη. «Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί μου», συνιστᾷ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ἄς μὴ δεχόμαστε καθόλου ἀπό τήν ἀρχή κάθε διεφθαρμένη ἐπιθυμία. Κι ἂν τή δεχθήκαμε ἄς πνίξουμε μέσα μας τόν σπόρο τῆς. Ἀλλά κι ἂν ἀκόμη μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου φανοῦμε ῥάθυμοι, κι ἀφήσουμε νά γίνει πράξη ἡ ἁμαρτία, ἄς τήν σκοτώσουμε μέ τήν ἐξομολόγηση καί τά δάκρυα». Μέσα στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἔχουμε αὐτή τή σωτήρια προσφορά τοῦ δωρεοδότη Κυρίου, τήν ἀπαλλαγὴ ἀπό τίς ἁμαρτίες, ὅταν καταφεύγουμε σ' αὐτόν μέ συντριπτική μετάνοια καί εἰλικρινῆ ἐξομολόγηση.

Ὁβλίας

Μεγάλος κι από μικρός

Τόν γνώρισα για πρώτη φορά, όταν από τό γυμνάσιο τῆς Κοζάνης πῆγα νά φοιτήσω στή Δ' τάξη τοῦ γυμνασίου Γρεβενῶν. Ἦταν τό φθινόπωρο τοῦ 1947, ὅταν καθώς μπῆκα στήν αἴθουσα ἢ μάλλον στόν διάδρομο τοῦ σχολείου, οἱ μαθητές μέ κοιτοῦσαν σάν ξένο. Ἀνάμεσά τους ὅμως μία φυσιογνωμία διαφορετική, ὁ Στέργιος, μέ πλησίασε καί μέ ρώτησε γιά τό γυμνάσιο Κοζάνης. Ἐνδιαφέρθηκε νά μάθει τί μαθήματα κάναμε κτλ. Ὅταν πάνω στή συζήτηση ἐνδιαφέρθηκε γιά τά μαθηματικά, τοῦ ἔλυσα ἕνα πρόβλημα χωρίς χαρτί καί μολύβι καί ἐνθουσιάστηκε. Μ' ἀγκάλιασε καί μοῦ εἶπε «μπράβο». Σκέφτηκα ὅτι αὐτός ὁ μαθητής εἶναι διαφορετικός ἀπό τούς ἄλλους.

Ὅταν πρωτοπῆγα στήν αἴθουσα ὅπου γινόταν τό Κατηχητικό, σχεδόν μέ θεωροῦσαν ξένο. Ὁ Στέργιος τό ἀντιλήφθηκε καί ἀμέσως μέ ἄρπαξε καί μέ πῆρε νά καθίσω κοντά του. Συνδεθήκαμε.

Στή γιορτή μου, τοῦ ἁγίου Ἰωάν-

νου, ἦλθαν στό σπίτι οἱ συμμαθητές μου. Ὁ πατέρας μου, πού ἦταν ἱερεὺς, τοὺς ρώτησε ἀπό ποιά χωριά κατάγονταν. Ὁ Στέργιος εἶπε ὅτι εἶναι ἀπό τό Πολυνέρι. Ὁ πατέρας μου ἀπό τή συζήτηση κατάλαβε ὅτι εἶναι καλὸς μαθητής καί τόν ρώτησε τί θά σπούδασει. «Θεολόγος», ἀπάντησε. «Δύναται τι ἐκ Ναζαρετ ἀγα-

θὸν εἶναι;», παρατήρησε ὁ πατέρας μου. Ἐγὼ δέν τό κατάλαβα, ἀλλὰ ὁ Στέργιος τό κατάλαβε καί ἀπάντησε μέ παρρησία: «Ναί, θά γίνω θεολόγος». Ἀργότερα ζήτησα ἐξηγήσεις ἀπό τόν πατέρα μου. Ἐκεῖνος μοῦ ἐξήγησε τί ἐννοοῦσε καί πρόσθεσε ὅτι αὐτό τό παιδί ἔχει ἐκεῖνο πού λέγει ἡ ἁγία Γραφή «οἷς δέδοται», ἔχει χάρισμα θεϊκό.

Κάποια στιγμή τοῦ ἔδειξα ἕνα χάρτη πού εἶχα φέρεи ἀπό τήν Κοζάνη. Εἶχε ζωγραφισμένες δύο καρδιές, ἡ μία κόκκινη καί ἡ ἄλλη κίτρινη. Ἡ κόκκινη ἔγραφε «Χριστός» καί ἡ ἄλλη «Σατανᾶς». Στήν καρδιά τοῦ Χριστοῦ ἔγραφε τοὺς καρπούς τοῦ ἁγίου Πνεύματος: ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια. Στήν καρδιά τοῦ σατανᾶ ἔγραφε μίσος καί ὅλα τά ἀντίθετα τῶν καρπῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Στέργιος θέλησε νά τό κάνουμε μία μεγάλη ζωγραφιά καί νά τή βάλουμε στήν αἴθουσα τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου Γρεβενῶν. Μπροστά σ' αὐτή τή ζωγραφιά μᾶς παρότρυνε νά ἐλέγχουμε ὁ καθένας τόν ἑαυτό του: ποιά χα-

ρίσματα του Χριστού έχει ή ποιά έργα του σατανά ακολουθεῖ. Κάναμε μία αυτοκριτική καί ἀλληλοκριτική καί ὁ καθένας βαθμολογοῦσε τόν ἑαυτό του, βγάζοντας τά ἀνάλογα συμπεράσματα. Ὁ Στέργιος εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀπό τότε ὑπερεῖχε ὅλων καί ἀπό κείνους ἀκόμη πού ἀργότερα ιερώθηκαν. Εἶχε πράγματι ἐκεῖνο πού ἔλεγε ὁ πατέρας μου «οἷς δέδοται».

...Πέρασε ἐκεῖνα τά χρόνια ἀπό τά Γρεβενά ἕνας ἀξιωματικός τοῦ στρατοῦ, πιστός ἄνθρωπος, ὀνόματι Γρατσέας, καθηγητής πανεπιστημίου ἀργότερα. Μᾶς ὀργάνωσε καί μᾶς εἶπε νά βροῦμε χώρο νά συγκεντρωνόμαστε καί νά κάνουμε καί μία ωραία βιβλιοθήκη. Πράγματι ὁ Στέργιος μέ τή συμπαράσταση τοῦ μητροπολίτου τότε Γρεβενῶν Θεοκλήτου κατάφερε νά πάρει ἕνα οἶκημα ἀπέναντι ἀπό τό ΚΤΕΛ. Κάναμε ἕνα δωμάτιο μέ βιβλιοθήκη ἀλλά χωρίς βιβλία. Μέ ἐνέργειες πάλι τοῦ Στέργιου πήραμε τά βιβλία τοῦ Καζάνα, τοῦ δικηγόρου. Μᾶς χάρισε ἡ γυναίκα του τήν ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Πυρσοῦ καί ὅλα τά βιβλία του, πού πάρα πολύ μᾶς ὠφέλησαν.

...Ὁ Στέργιος φαινόταν ὅτι εἶχε μία διορατικότητα, μία πρωτοβουλία καί μία προτεραιότητα στά θεϊκά θέματα. Ἡ μεγάλη του λαχτάρα ἦταν ἡ ἐξῆς: Νά δημιουργήσει τήν κατηχητική σχολή τῶν Γρεβενῶν. Κατόρθωσε νά πάρει ἀπό τόν στρατό μία ξύλινη παράγκα ἀγγλικοῦ τύπου, τήν ὁποία ἔστησε δίπλα στήν Εὐαγγελίστρια. Κι αὐτό τό πέτυχε ἕνας μαθητής!

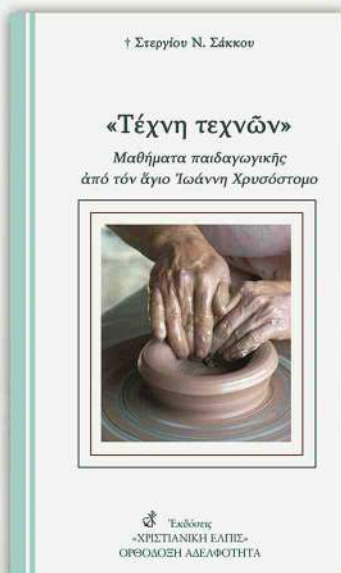
Δόθηκε ἐντολή ἀπό τόν Δεσπότη νά κτισθεῖ ὁ ναός τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ Στέργιος πηγαίνει στόν διοικητή τῆς χωροφυλακῆς, ζητάει ἕνα αὐτοκί-

νητο, μᾶς συγκεντρώνει ὅλους, γιά νά βοηθήσουμε νά γίνει ἡ ἐκκλησία. Πηγαίναμε καθημερινῶς, ὅταν δέν εἶχαμε δουλειά, στό καμένο τουρκικό νοσοκομεῖο, παίρναμε τά τοῦβλα καί τά μεταφέραμε στόν Ἅγιο Γεώργιο, γιά νά κτισθεῖ ἡ Ἐκκλησία. Στό ἔργο αὐτό μάλιστα χάθηκε καί ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος μᾶς βοηθοῦσε νά γκρεμίσουμε τούς τοίχους. Σέ μία τέτοια προσπάθεια, ὁ τοίχος ἀντέδρασε διαφορετικά καί τόν καταπλάκωσε.

Μέ ὅλη αὐτή τήν δραστηριότητα ὁ Στέργιος ἀπέσπασε τήν ἐκτίμηση ὅλων τῶν καθηγητῶν, τήν ἐμπιστοσύνη καί τήν ἐκτίμηση τῶν ἀρχῶν. Τήν ἐποχή ἐκείνη θεωροῦσαν τόν πατέρα Αὐγουστῖνο ὡς ἀριστερό καί μερικοί ἀπό τούς ἄρχοντες τόν κυνηγοῦσαν. Μία μέρα στό γυμνάσιο ἦλθε κάποιος, ἰσχυρό πρόσωπο, καί ἀποκάλεσε ὅλα τά παιδιά τοῦ κατηχητικοῦ μέ μία βαρειά λέξη. Τότε πετάγεται ὁ Στέργιος καί λέει: «Τί εἶπατε, κύριε; Ἐγώ εἶμαι ὁ Στέργιος ὁ Σάκκος». «Μέ συγχωρεῖς», ἀναδιπλώθηκε, «δέν τό εἶπα γιά σένα, ἀλλά γιά τούς ἄλλους». Εἶχε ἐπιβληθεῖ ἀπό τή μαθητική του ζωή ἀκόμη ὄχι μόνο στούς συμμαθητές του καί στούς καθηγητές του ἀλλά καί στό σύνολο τῶν τότε ἀρχῶν.

...Μέσα στήν ἀθεΐα, μέσα στή δίνη τοῦ Ἐμφυλίου καί τῆς κοινωνικῆς καταστροφῆς, ὁ Στέργιος μέ τό «οἷς δέδοται» καί «τήν πνοήν ζῶσαν» τοῦ π. Αὐγουστίνου ὑπῆρξε ὁ νέος μέ τό φλογερό πάθος γιά τήν ἐμπρακτική ἐφαρμογή τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καί τή μετάδοση τῆς χριστιανικῆς πίστεως στό περιβάλλον του. Αἰωνία του ἡ μνήμη!

*Ἰωάννης Πέτρου
Συνταξιούχος δάσκαλος*

«ΤΕΧΝΗ ΤΕΧΝΩΝ»

ΣΤΕΡΓΙΟΥ Ν. ΣΑΚΚΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὠφέλιμος καὶ καθοδηγητικός γιὰ τοὺς γύρω του καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ βίου του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴ του. Τὴν ἀλήθεια

τοῦ μεγάλου πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου.

Στὶς μέρες μας, πού πολλά βλάσφημα ἀκούγονται γιὰ «μεταπατερική» θεολογία καὶ ἐποχή, εἶναι ἐπεῖγον νὰ συναισθανθοῦμε τὴν πνευματικὴ φτώχεια καὶ τὸ ἀδιέξοδό μας καὶ νὰ στραφοῦμε μέ διάθεση μαθητείας στοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρες, τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν φορεῖς τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγωγῆς τῶν νέων. Ἐπαγγέλλονται μία παιδεία πού ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης σοφίας, διότι στόχος της δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ μόρφωση, ἀλλὰ ἡ μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ χειραγώγησή του πρὸς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν».

αὕτῃ ἀνιχνεύει κανεὶς καὶ στὴν περίπτωση τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου μας Στεργίου Σάκκου, ὁ ὁποῖος πολλαπλῶς μᾶς εὐεργέτησε διδάσκοντάς μας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ πλούσιο καὶ ἀνόθευτο, ἀλλὰ καὶ ἐξακολουθεῖ μετὰ τὴν κοίμησή του νὰ ἀρδεύει τίς ψυχές μας διὰ τῶν συγγραμμάτων του.

Ἐνα τέτοιο ἔργο εἶναι καὶ τὸ παιδαγωγικὸ ἔγχειρίδιο «Τέχνη τεχνῶν», Μαθήματα παιδαγωγικῆς ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο, πού ἐξέδωσε ἡ Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα «Χριστιανικὴ Ἑλπίς» (2014). Τὸ βιβλίο αὐτὸ στό ὁποῖο βρίσκονται ἐμπλουτισμένες οἱ ὁμιλίες του σὲ συνάξεις γονέων καὶ ἐκπαιδευτικῶν, ἀποτελεῖ βοήθημα ἀπαραίτητο στὰ χέρια τους, ἀφενὸς διότι ὁ μακαριστὸς διδάσκαλος διέθετε πολυετὴ πείρα ἀπὸ τὴν ἄσκηση διακονίας του στὸν εὐαίσθητο τομέα τῆς νεότητος καὶ ἀφετέρου ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτῃ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ πεδία τῆς διδασκαλίας

Τὸ βιβλίο εἶναι δομημένο ἀπὸ τὰ θεωρητικότερα πρὸς τὰ πρακτικότερα. Ξεκινᾷ μέ μιὰ ἀναφορά στὴν **ἀξία τῆς ἀγωγῆς**, χαρακτηρίζοντάς την ὡς πρὸς τὸ ὕψος της «τέχνη τεχνῶν», ἀφοῦ αὕτῃ διαμορφώνει τὴν προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἅγιος πατέρας προλαβαίνει σὲ εὐστοχες καὶ σοφές διατυπώσεις πολλοὺς σύγχρονους παιδαγωγούς.

Στὴ συνέχεια ὁ μακαριστὸς καθηγητῆς παρουσιάζει τὸν **σκοπὸ καὶ τὸ ἰδεώδες τῆς ἀγωγῆς**, διότι εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γνωρίζουμε καλὰ πού στοχεύει ὁ ἀγώνας μας, ὥστε ἀναλόγως νὰ ἐπιλέξουμε τὰ μέσα καὶ τίς μεθόδους μας. Καὶ βέβαια, ἡ στοχοθέτηση τοῦ ἁγίου εἶναι τὸ «ἐν οὐρανοῖς» πολίτευμα καὶ τὰ ἀπαραίτητα προσόντα ἐνὸς οὐρανοπολίτη. Κατεξοχὴν πρό-

τυπο πρὸς μίμηση ἔχουμε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἔγιναν μιμητές τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ τῆ θεωρητικῆ τοποθέτησι, ὁ λόγος στρέφεται πρὸς τοὺς **παράγοντες τῆς ἀγωγῆς**, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κυρίαρχη θέση κατέχει ἡ οἰκογένεια καὶ πρωτίστως οἱ γονεῖς. «Ἡ ἀγκαλιά τῆς μάνας», διαβάζουμε, «εἶναι τὸ πρῶτο θρανίον καὶ τὰ μάτια τοῦ πατέρα ὁ πρῶτος πίνακας»! Στόν χρυσορρήμονα ἄγιο ἀνήκει ἡ μοναδικὴ ἀνά τοὺς αἰῶνες ρῆσις: «Οὐ τὸ σπεῖραι ποιεῖ πατέρα μόνον, ἀλλὰ τὸ παιδεῦσαι καλῶς, οὐδὲ τὸ κυῆσαι μητέρα ἐργάζεται, ἀλλὰ τὸ θρέφει καλῶς». Γι' αὐτό, ἡ ἀμέλεια τῆς κατὰ Θεὸν ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν ξεπερνᾷ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα.

Ἀκολουθοῦν τὰ **μέσα τῆς ἀγωγῆς**: ἡ σπουδὴ στόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἡ μυστηριακὴ ζωὴ καὶ ἡ ἄσκησις, μέ τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νὰ ἐλκύσει τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, πού γονιμοποιεῖ καὶ τελεσφορεῖ

κάθε ἀνθρώπινη προσπάθεια. Ὡς ἐκ τούτου, τὸ ἔργο τῆς ἀγωγῆς, γιὰ νὰ μὴν εἶναι καταδικασμένο σὲ ἀποτυχία, πρέπει νὰ εἶναι ἐπενδυμένο μέ φλογερὴ προσευχή.

Τέλος, τὸ πόνημα κλείνει μέ δέκα **παιδαγωγικά ἀξιώματα**, πού σάν κλειδιά ἀνοίγουν στὴ διάνοιά μας τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς πατερικῆς παιδαγωγικῆς σοφίας. Ἀπὸ ποιά ἡλικία ἀρχίζει ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ; Εἶναι μονότροπη ἢ πολύτροπη ἡ ἀγωγή; Τί θέση ἔχει σ' αὐτὴν ἡ τιμωρία καὶ ἡ ἐπιβράβευσις;

Γονεῖς! Τί πολυτιμότερο στ' ἀλήθεια ἔχετε ἀπὸ τὰ παιδιά σας; Χαρίστε τους, λοιπόν, τὰ μεγάλα κι ὄχι σκύβαλα καὶ θά ναι αἰώνιο τὸ μνημόσυνο σας! «Ἡ “νουθεσία τοῦ Κυρίου” ὄχι μόνο μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ὑγιὲς ἄμυνα στὴν ἐπέλασι τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἥρωικὴ ἐπίθεσις γιὰ τὴν συντριβὴ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων πού εἰσβάλλουν στό ἔθνος μας διὰ τῆς παιδείας».

Μαρία Μπαδέ - Βούλτσου
Φιλόλογος

Ἀνακοίνωσις

Τὸ διετές μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητός μας **Στεργίου Σάκκου** θά τελεσθεῖ τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (**4 Μαΐου**), στόν ἱερό ναό τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, στό ἱεραποστολικό κέντρο τῆς Ἀδελφότητος «Χριστιανικὴ Ἑλπίς», Φίλυρο.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, **ὥρα 6.30 μ.μ.**, θά πραγματοποιηθεῖ ἐκδήλωσις μνήμης στὴν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος «**Ἀπολύτρωσις**», Πέλοπος 7.

«Ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου»

Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος εἶναι ἀπό τούς μεγάλους πατέρες καί διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, σύγχρονος τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καί τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ὑπῆρξε πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀντιαιρετικός συγγραφέας μέ ἀγιότητα βίου καί ἀγωνιστικό φρόνημα ἀσυνήθιστο. Σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Ἱερώνυμο ἀποτελεῖ «τό τελευταῖο λείψανο τῆς ἀρχαίας εὐσέβειας». Τόν ὀνόμασαν πεντάγλωσσο, γιατί μιλοῦσε πέντε γλῶσσες, τήν ἑλληνική, τή λατινική, τήν ἑβραϊκή, τή συριακή καί τήν αἰγυπτιακή. Προπάντων ἡ μέριμνά του ἦταν ἀκοίμητη γιά τήν καταπολέμηση τῶν αἵρέσεων καί ἔγραψε πολλά συγγράμματα πού εἶναι πηγή γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη. Ἕνα ἀπό τά πολλά ἔργα του, ὁ «Φυσιολόγος», παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, ἂν καί ἀπό κάποιους μελετητές ἀμφισβητεῖται ἡ πατρότητά του. Τό ἔργο ἀποτελεῖ μία εὐχάριστη διδασκαλία γιά τό ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί γιά τά καθήκοντα τῶν χριστιανῶν. Ὁ ἱερός συγγραφέας χρησιμοποιεῖ εὐστοχα παραδείγματα καί παραλληλισμούς ἀπό τό βασίλειο τῶν ζώων, προκειμένου νά προτρέψει τούς πιστούς σέ ἀγώνα. Ἀξίζει νά δοῦμε ἓνα ἀπό αὐτά.

Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος κάνει ἀναφορά σέ

ἓνα πραγματικά ἐκπληκτικό παράδειγμα ἀπό τή ζωή τοῦ ἀετοῦ, ἐρμηνεύοντας παράλληλα τόν ψαλμικό στίχο «ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου» (Ψα 102,5). Διαβάζουμε: «Ὁ ἀετός εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν πουλιῶν. Καί λέγεται ἀετός, γιατί ζῇ πολλά ἔτη, μέχρι καί ἑκατό. Σάν γεράσει, καμπουριάζει τό ράμφος του, θολώνουνε τά μάτια του καί δέν μπορεῖ πιά νά φάει καί νά δεῖ. Τότε ἀνεβαίνει σέ μεγάλο ὕψος καί χυμάει πάνω σέ κάποιο μυτερό βράχο γιά νά ἰσιώσει τό ράμφος του. Ὑστερα λούζεται σέ μία κρύα λίμνη καί κάθεται νά λιασεῖ. Ἔτσι πέφτουνε τά λέπια ἀπό τά μάτια του καί ξανανιώνει. Κι ἐσύ, λογικέ ἄνθρωπε, σάν ἁμαρτήσεις πολύ, ἀνέβα σέ ὕψος, μέ τό ὅποιο σημαίνεται ἡ συναισθησι, καί ρίξου μέ ὁρμή πάνω στόν βράχο, πού εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστη. Κλάψε τό πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν σου καί λούσου στή λίμνη τῶν δακρύων σου καί πυρώσου μέ τίς ἀχτίδες τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τίναξε ἀπό πάνω σου τά λέπια τῆς ἁμαρτίας καί “ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου”».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ στίχος αὐτός τοῦ ψαλμοῦ μέ ἐντυπωσίαζε πάντοτε καί ἐνθουσιαστήκα μέ αὐτή τήν ἀλληγορική ἐρμηνεία. «Ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νε-

ότης σου»... Ναί, κι ἐγώ σάν ὑψιπέτης ἀετός ἐπιθυμῶ, Κύριε, νά ἀνοίγω διάπλατα τίς φτεροῦγες μου, γιά νά χαίρομαι τά μεγαλεῖα καί τά δῶρα τῆς ἀγάπης Σου. Κι ὅταν ἡ πίστη μου θολώνει καί ἡ ματιά μου δέν μπορεῖ νά Σέ δεῖ, νά ρίχνομαι σάν τόν ἀετό πάνω σόν βράχο τῆς ὀρθόδοξης πίστεως καί νά καθαρίζω τά μάτια τῆς ψυχῆς μου μέ τό λουτρό τῆς μετανοίας, κάτω ἀπό τίς ἀχτίδες τοῦ Θεοῦ Σου λόγου. Μέσα στή θαλπωρή τοῦ Πνεύματος τοῦ ἀγίου πέφτουν τά λέπια ἀπό τά μάτια τῆς καρδιᾶς μου καί Σέ βλέπω, πέφτουν τά λέπια τῆς ἁμαρτίας καί ἀνανεώνω τό βάπτισμά μου. Μέ νέες ἐπιθυμίες καί ἀποφάσεις ξεκινῶ γιά ψηλά πετάγματα μέ στόχο πάντοτε τόν δικό Σου οὐρανό, ἕνας ἀετός πάντα νέος... Ἄς εἶναι, Κύριε, τούτη ἡ ἀνακαίνιση τῆς καρδιᾶς καί τοῦ νοῦ νά μᾶς κρατᾷ νέους στήν ἀγάπη μας γιά Σένα μέχρι τέλους! Ἀμήν.

Μ. Δανιήλ

Ἡ σιωπή τοῦ Ἰησοῦ

Μέ ἕνα του λόγο ὁ Ἰησοῦς κάλεσε τούς μαθητές, κατέπαυσε τήν τρικυμία, ἀνόρθωσε τόν παράλυτο, ἐξέβαλε δαιμόνια, συγκλόνισε τόν Ζακχαῖο, ἀνέστησε τόν Λάζαρο... Ἀνάμεσα στούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, ἄλλοτε εὐεργετικούς καί ἄλλοτε ἐλεγκτικούς, σημειώνει ἡ Γραφή κι ἐκεῖνες τίς μεγαλειώδεις στιγμές τῆς σιωπῆς του. Στιγμές μέ τόση δύναμη, τόση εἰρήνη καί ἀγάπη!

Μία τέτοια στιγμή ἡ σιωπή τοῦ Ἰησοῦ γίνεται πρόκληση γιά νά ἀναδειχθεῖ ἡ πίστη τῆς πονεμένης Χαναναίας καί νά ἀπολαύσει τελικά τήν ἐκπλήρωση τοῦ αἰτήματός της. Γίνεται ὑπογράμμιση στό γεμάτο συμπάθεια βλέμμα του γιά τόν νεανίσκο πού ἡ λαχτάρα γιά τήν αἰώνια ζωή ἐξατμίστηκε ἀπ' τόν καύσωνα τῆς ἀπληστίας του. Ἀποκαλύπτει στά μάτια τῶν μαθητῶν τό μεγαλεῖο τῆς σιωπηλῆς μυστικῆς κοινωνίας μέ τόν οὐράνιο Πατέρα τίς νύχτες πού ὁ Ἰησοῦς ἀποσύρεται στό ὄρος.

Καί λίγο πρὶν ἀπό τό τέλος, μέ σιωπή ἀντικρούει τίς ἄδικες κατηγορίες ὁ συκοφαντημένος Κατάδικος. Μπροστά στόν ἀρχιερέα «ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα» (Μθ 26,63), στόν Πιλάτο «ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν» (Ἰω 19, 9), στόν Ἡρώδη «οὐδέν ἀπεκρίνατο» (Λκ 23, 9). Δέν εἶναι ἀδυναμία ἡ σιωπή τοῦ Ἰησοῦ στά γεγονότα τῶν Παθῶν του. Εἶναι μαρτυρία τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας του, ἡ κραυγαλέα ἐπιβεβαίωση τῆς ἀσύλληπτης συγκατάβασης καί τῆς ἄμετρης μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ! Αὐτή ἡ συγκατάβαση μιλώντας μέσα ἀπό τό σιωπηλό πονεμένο βλέμμα τοῦ Κυρίου δόνησε τόσο συγκλονιστικά τήν καρδιά τοῦ Πέτρου, μετά ἀπό τήν τριπλή ἄρνηση!

Ὅταν σιωπᾷ ὁ Ἰησοῦς, λέει πολλά. Ἀποκαλύπτεται καί ἀποκαλύπτει τά βάθη τοῦ εἶναι μας. Ἀρκεῖ νά εἶναι ἡ καρδιά δεκτική, γιά νά ἀκούσει τό μήνυμα τῆς σιωπῆς Του. Νά εἶναι εὐαίσθητη, ὥστε νά αἰσθανθεῖ τό ἄγγιγμά της. Καί προπαντός νά εἶναι ἐτοιμη νά «ἐξέλθει» σάν τόν Πέτρο ἀπό τόν θόρυβο τῆς καθημερινότητος καί νά «κλαύσει πικρῶς» (Λκ 22, 62).

Θ. Ρ.

Μαζί στον Γολγοθᾶ

Ἄν κανείς περνούσε κι ἔβλεπε τούς ἄνδρες τοῦ μικροῦ χωριοῦ νά κάθονται νωχελικά καί ν' ἀπολαμβάνουν τόν πρωινό τους καφέ στό ἡλιόλουστο καφεενεδάκι, θά τούς μακάριζε. Ἄν δέν ἤξερε, θά τούς μακάριζε! Ὅρεξη γιά κουβέντα δέν εἶχαν καί τό τάβλι παρέμεινε κλειστό δίχως διεκδικητή. Ἐπιναν τόν καφέ τους καί πότε πότε ἔβγαζαν καί κανένα ἀναστεναγμό.

- Ἐχουμε κανένα νέο; τόλμησε καί ρώτησε σπάζοντας τή σιωπή ὁ κυρ-Λάμπρος.

- Τί νέο περιμένεις μπαρμπα-Λάμπρο; τοῦ ἀπάντησε ὁ καφετζής. Ὁ Θεός νά φωτίσει τόν Δεσπότη νά μᾶς στείλει ἕνα παπά νά κάνουμε τουλάχιστον Ἀνάσταση.

- Καί Μεγαλοβδομάδα; ἀκούστηκε ἀπό τήν ἄλλη ἄκρη νά ρωτᾷ ὁ Θανάσης τοῦ Κωστή.

Ξαφνιάστηκαν ὅλοι καί γύρισαν καί κοίταξαν κατὰ τή μεριά του.

- Ἐσένα τί σέ νοιάζει; πῆρε τόν λόγο ὁ κυρ-Λάμπρος, καί παπά νά εἶχαμε ἐσύ στήν ἐκκλησία δέν πατάς.

- Γιά τή μάνα μου νοιάζομαι, ἀπάντησε κατακόκκινος ἐκεῖνος. Ποιός ἀντέχει τά κλαψουρίσματά της;

- Ἴσως... ἴσως, εἶπε σχεδόν μουρμουρίζοντας ὁ καφετζής, νά νιώθει καλύτερα ὁ παπα-Ἀντώνης καί...

- Σιγά μήν ἔρθει, εἶπε ἀπαισιόδοξα κάποιος ἄλλος. Καί καλύτερα νά νιώσει, πῶς θά ἐμφανιστεῖ, δίχως μαλλιά καί δίχως γένια;

Τό αὐτοκίνητο πού σταμάτησε μπροστά στό καφενεῖο ἔκοψε τή συζήτηση καί ὅλοι στράφηκαν μέ περιέργεια πρὸς τό μέρος του.

- Ἀμάν, παιδιά, ὁ Τζίμης! ἀκούστηκε μιά φωνή.

Μά ναί, σήμερα εἶναι Σάββατο τοῦ Λαζάρου καί κάθε τέτοια μέρα ὁ Τζίμης ἔφτανε στό χωριό. Στήν Ἀγγλία ἔλεγε δέν μπορεῖς νά ζήσεις Μ. Ἑβδομάδα καί γι' αὐτό κάθε χρόνο φρόντιζε τό Σάββατο τοῦ Λαζάρου νά πετάει καί νά τόν βρίσκει ἡ ἁγία Ἑβδομάδα στό χωριό.

- Πῶς δέν τοῦ ἔγραψε κάποιος νά μήν ἔρθει;

Μά ὁ Τζίμης εἶχε κιόλας μπεῖ στον καφενέ καί χαιρετοῦσε χαρούμενος καί φιλοῦσε ἕναν-ἕναν τούς χωριανούς του. Δέν ἄργησε νά μάθει τά δυσάρεστα νέα. Ὁ παπα-Ἀντώνης ἔκανε ἥδη τήν τρίτη χημειοθεραπεία καί δέν εἶχαν παπά. Στήν ἀρχή τῆς Σαρακοστῆς χειρουργήθηκε καί ἀπό τότε μεῖναν ἀλειτούργητοι.

Ὁ λαλίστατος Τζίμης ἔχασε γιά λίγο τή μιλιὰ του, μά μόνο γιά λίγο.

- Ποῦ εἶναι τώρα ὁ παπα-Ἀντώνης; ρώτησε καί τά μάτια του πῆραν μιά παράξενη λάμψη.

- Τόν ἔχει ὁ γιός του ὁ Νικόλας στό σπίτι του, ἀπάντησε ὁ ἐπίτροπος.

- Ξέρεις τή διεύθυνσή του στήν πόλη; ξαναρώτησε ὁ Τζίμης.

- Τήν ξέρω καί ἔχω πάει κιόλας, μά ἀπό τότε πού πέσανε τά μαλλιά καί τά γένια του, δέν πῆγα γιατί δέν θέλω νά τόν φέρω σέ δύσκολη θέση, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

- Καί γιατί νά τόν φέρεις σέ δύσκολη θέση; Μήπως μόνος του ξυρίστηκε καί κουρεύτηκε; Τοῦ Θεοῦ δουλειά δέν εἶναι; Ἐγώ θά πάω τώρα κιόλας νά τόν δῶ! Ἐρχεσαι μαζί μου, Γιώργη;

Ὁ ἐπίτροπος κοίταξε τούς ὑπόλοιπους

καί, παράξενο, ὅλοι τοῦ ἐγενεψαν «ναί».

Ἐφυγαν μέ τό αὐτοκίνητο ὁ Τζίμης καί ὁ Γιώργης ὁ ἐπίτροπος καί μεῖναν οἱ ἄλλοι πίσω μέ τό βλέμμα καρφωμένο κατὰ κεῖ πού ἔφυγε τό ἐνοικιαζόμενο αὐτοκίνητο καί μέ τήν ἐλπίδα ν' ἀχνοφέγγει στήν καρδιά τους.

- Σωστός ὁ Τζίμης, μήπως τά γένια κάνουν τόν παπά;

Γύρισαν ὅλοι ξαφνιασμένοι καί κοίταξαν τόν Θανάση τοῦ Κωστή.

- Ἄν ἔρθει ὁ παπα-Ἀντώνης, θά πηγαίνω κάθε μέρα στήν ἐκκλησιά, εἶπε σοβαρά ὁ Θανάσης καί κανένας δέν τοῦ ἀντιμίλησε.

- Ἐγώ θά πάω νά κόψω βάγια γιά αὐριο, εἶπε ὁ κυρ-Λάμπρος. Θέλει κανεῖς νά ἔρθει μαζί μου;

- Ἄσε πρώτα νά μάθουμε πώς θά ῥθει ὁ παπα-Ἀντώνης καί μετά πᾶμε. Θά ῥθω κι ἐγώ μαζί σου, εἶπε ὁ Νικόλας ὁ δευτερος ἐπίτροπος.

- Ἐρθεῖ δέν ἔρθεῖ, ἡ ἐκκλησιά πρέπει νά ἔχει βάγια, εἶπε ὁ κυρ-Λάμπρος καί βγήκε ἀποφασισμένος.

Ὅλο τό ἀπόγευμα τά μάτια ὁλονῶν κατέτρωγαν τόν δρόμο. Ὁ Τζίμης ὁ εὐλογημένος δέν ἔλεγε νά γυρίσει. Δέν γύρισε οὔτε ὥς τήν ὥρα πού ἔκλεινε ὁ καφενές.

Τράβηξαν γιά τά σπίτια τους κι ἔγειραν νά κοιμηθοῦν μέ τό σφίξιμο στήν

καρδιά τους.

Τούς ξύπνησε χαρούμενη ἡ πρώτη καμπάνα. Τί γλυκός πού εἶναι ὁ ἦχος της, μά γίνεται γλυκύτερος σάν ἔχεις νά τήν ἀκούσεις νά κτυπᾷ πάνω ἀπό μήνα.

Ὁ Τζίμης ἔφερε ἀργά τό βράδυ μαζί του τόν παπα-Ἀντώνη καί τώρα κτυποῦσε χαρούμενος τήν καμπάνα μέ τέτοιο κέφι σάν τότε πού ἦτανε δεκάχρονο παιδί.

Δέν ἔμεινε ἄνθρωπος πού νά μήν πῆγε στήν ἐκκλησιά. Μικροί μεγάλοι ἐκεῖ! Ἀκόμα κι ὁ Θανάσης τοῦ Κωστή ἦταν ἐκεῖ καί μοίραζε βάγια, καί φρόντιζε νά μήν κουραστεῖ ὁ παπα-Ἀντώνης.

Ἦταν ἐκεῖ ὅλοι -κι ὁ Θανάσης- πάλι ὅταν τό ἀπόγευμα ὁ παπάς τους ἔβγαλε ἔξω τόν Νυμφίο. Κι ἔτσι πονεμένοι καί χλωμοί πού ἦταν κι οἱ δύο τους, παπάς καί Νυμφίος, σκόρπιζαν οἱ μορφές τους μιά τέτοια κατάνυξη πού ὅλα τά μάτια γίνανε ποτάμια.

Κι ἀνέβηκαν ὅλοι μαζί τόν Γολγοθᾶ, κι ἔφτασαν στόν Σταυρό μαζί μέ τόν παπά τους. Κι ὅλοι πάλι μαζί γιόρτασαν τήν Ἀνάσταση δίχως νά λείπει οὔτε ἓνας. Καί μέσα στή χαρά τῆς Ἀνάστασης μέ τό «Χριστός Ἀνέστη!» ξεπροβόδισαν τόν παπα-Ἀντώνη γιά τήν τέταρτη χημειοθεραπεία. Ἄν τούς ἔβλεπε κανεῖς τήν ὥρα ἐκείνη, θά τοὺς μακάριζε!

E.B.

Τό Ξεκίνημα

Φέτος συμπληρώνονται διακόσια χρόνια από την ίδρυση της «Φιλικής Έταιρείας». Τά μέλη του συνδέσμου χριστιανῶν νέων «Δύχνος» της Ο.Χ.Α. «Απολύτρωσις» αξιοποίησαν τήν εύκαιρία αὐτή καί μέ πολύ ζήλο καί προσπάθεια ζωντάνεψαν ἐπί σκηνῆς, σέ τέσσερις παραστάσεις, τήν ἱστορία καί τούς πρωτοεργούς τῆς ὀργάνωσης αὐτῆς, πού πρόσφερε τά μέγιστα γιά τήν προετοιμασία καί τήν ἔναρξη τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Τήν ἐκδήλωση πλαισίωσε ἡ χορωδία τοῦ συνδέσμου, πού μέ τή δυναμική της ἐμφάνιση ἐνθουσίασε τό κοινό.

ΕΚΚΛΗΣΗ

Ἀγαπητοί μας φίλοι, ὅπως γνωρίζετε, τό περασμένο καλοκαίρι λειτούργησαν γιά πρώτη φορά οἱ κατασκηνώσεις τῆς Ἀδελφότητός μας στήν Καστανοῦσα Σερρών. Παρά τίς ἐλλείψεις τῶν ἐγκαταστάσεων ἡ διαμονή νέων καί ἐνηλίκων ὑπῆρξε ἰδιαίτερα εὐλογημένη καί ἡ ὠφέλεια ὄλων, κατά κοινή ὁμολογία, μεγάλη.

Οἱ οικονομικές ὑποχρεώσεις ὁμως γιά τά ἤδη ὑπάρχοντα κτήρια καί γιά τά ἡμιτελῆ πού πρέπει νά ὁλοκληρωθοῦν, εἶναι ὑψηλές καί δυσβάστακτες γιά τίς δυνατότητές μας.

Κάνουμε ἐκκλήση στά εὐγενῆ αἰσθημάτά σας γιά ὅποιαδήποτε βοήθεια. Πιστεύουμε ὅτι, παρά τήν οικονομική δυσκολία πού πλήττει σχεδόν ὅλα τά νοικοκυριά, ἡ ἀγάπη σας θά βρεῖ τρόπους νά συμπαρασταθεῖ στό ἱερό αὐτό ἔργο. Ἐξάλλου, ἔτσι γίνονται πάντα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ· καί Ἐκεῖνος εὐλογεῖ ὅ,τι προσφέρουμε ἔστω καί ἀπό τό ὑστέρημά μας.

**Πληροφορίες στό τηλέφωνο:
2310 270630**

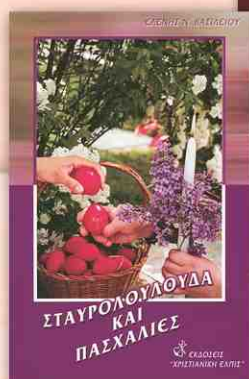
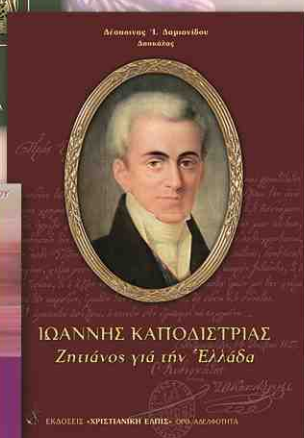
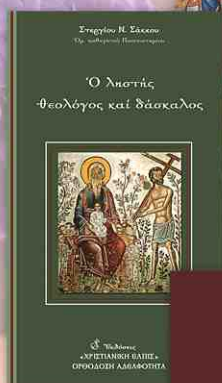
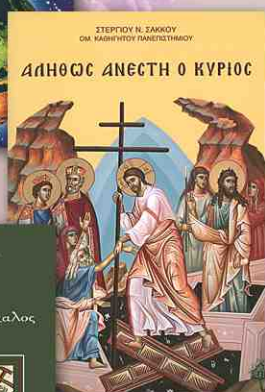
**Ἄρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074-010184-792**

Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

**Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ,
IBAN: GR50 0171 0740 0060 7401
0184 792**

διαβάστε...
ἐπίκαιρα

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλείο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο Όμωνύμου
Ορθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Έτος ΞΘ' - Αρ. φύλλου 820
Απρίλιος 2014

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Έκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ένθεσεις, αποχρωματισμοί,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς», Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Άσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Έτήσια συνδρομή
Έσωτερικού: 10 ευρώ
Κύπρου: 25 ευρώ
Έξωτερικού: 35 ευρώ
(ΗΠΑ 45 δολ.
Καναδά 50 δολ.
Αυστραλίας 55 δολ.)

Έπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές του έξωτερικού
IBAN: GR
94 0171 0740 0060 7401 0115 324

Η ελπίδα του αύριο μεγαλώνει με «ΕΛΠΙΔΑ»

οί προεγγραφές άρχισαν!!!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ